SOLDATUL

Nr. 212 | APARE MARȚEA, JOIA și SAMBATA | **Foaie de lămuriri și informații pentru ostași** | REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA STR SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREȘTI

REALISM ROMÂNESC

Trăirea logică a realităților este condiția esențială a progresului uman, iar doctrina naționalistă are această mare calitate de a pune în funcțiune realitatea de căpetenie, care este națiunea. Evident că realismul astfel conceput, având ca punct de plecare complexul biologic al naționalității, nu exclude năzuința spre ideal; din potrivă îl implică. Antiteza realism-idealism este un exercițiu filosofic, dar viața, care este complexă, nu face această discriminare. Cum remarca deunăzi, într'un discurs pe care l-am publicat aici, d. ministru Ion Petrovici, care este una din culmile gândirii filosofice românești, idealul trebue să constitue elementul dinamic de înobilare a realității în sensul ca realitatea să ajungă un vis care a fost împlinit. Căci, spunea d. profesor Ion Petrovici, „rostul cosmic al omenirii nu este numai să oglindească realitatea, ci să o transforme, înălțând-o, iar idealul nu este dat omului ca mângâiere platonică a durerilor și micimilor, ci ca model ce trebue întrupat aevea". La care am putea adăuga, că idealismul fără rădăcini în realitate e pură utopie, iar realismul fără iedal duce la cel mai respingător materialism.

Poporul român, reintegrat deplin în realitățile lui naționaliste, se manifestă azi ca o surprinzătoare forță creatoare și militară, în acelaș timp, fiindcă și-a regăsit perfectul său echilibru sufletesc. Noi știm ce vrem, pentrucă nu ignorăm nici realitățile noastre, nici pe cele din afară de noi; și fiindcă știm ce vrem, fac minuni de vitejie ostașii noștri de pe Don, de pe Volga și din Caucaz, în timp ce pe pământul Basarabiei și al Bucovinei se statornicesc noui expresii de voință națională, iar în Transnistria naște viață românească clocotitoare. Noi știm că idealul de viață românească unitară și liberă îmbrățișe realități, care formal nu sunt încă ale noastre, dar care vor fi și că pentru atingerea acestei năzuințe, cu justificări temeinice, luptăm, jertfim și ostenim azi. Realismul nostru nu ignorează primejdia dela răsărit a bolșevismului, dar biruințele noastre nu ne-au împiedicat buna judecată de a nu vrea mai mult decât ni se cuvine și de a dori altceva decât restabilirea ordinei și păcii în lumea chinuită din iadul sovietic. În numele acestui ideal profund uman, care naște din conștiința noastră realistă, că trebue să ne asigurăm pe ziua de mâine liniștea și siguranța trebuitoare bunei noastre desvoltări naționale, noi ducem războiul cu hotărîre, cu bărbăție, cu îndârjire spre uimirea lumei, care încă nu ne-a cunoscut în toată splendoarea virtuților noastre străbune, și nu se află pe pământ putere omenească să ne poată opri sau abate din calea pe care am pornit și pe care inima noastră o simte a fi cea de mântuire, de pace și dreptate.

D. I. Cucu

O mitralieră românească în plină acțiune pe frontul din Caucaz (S.M.P.)

INDÂRJIREA NOASTRĂ LA RĂSĂRIT

Familia a fost în cursul veacurilor temelia existenței neamului românesc. Cultul urmașilor este o lege sfântă pentru noi. Nu trăim decât în viitor. Moștenirea copiilor noștri este un tezaur pe care trebue să-l păstrăm neatins.

Popor pașnic, am căutat să trăim în cele mai bune raporturi cu toată lumea. Am luptat atunci când am fost nevoiți să ne apărăm, dar în fiecare luptă a noastră am căutat să punem temelia unei păci statornice pentru copiii și nepoții noștri.

Din nenorocire n'am reușit în totdeauna. Pacea n'a sălășluit niciodată un timp prea îndelungat la hotarele țării noastre. Vecinii, fie că veneau din Vest, Nord sau Sud, dar mai ales venind din Est, ne sileau să stăm neîncetat cu arma la picior.

Puși în fața puhoiului sălbatec din Asia, am fost călcați mereu. Am lovit și am fost loviți. Am învins întotdeauna, căci niciodată sufletul neamului nostru n'a fost umbrit de desnădejde.

Am fost puși apoi în fața lăcomiei slave din răsărit. Pacea a devenit iarăși o umbră nestatornică. Pofta rusească de pământ românesc ne-a silit să vărsăm mult sânge.

Azi suntem chemați să ne răfuim pentru totdeauna cu uriașul din răsărit. Focul și apa nu pot sta împreună. Poporul român nu va putea fi niciodată în prietenie cu rusul, oricare ar fi concepția de viață pe care ar avea-o acesta.

S'a pus de atâtea ori întrebarea pentru ce luptăm noi în răsărit și mai ales pentru ce luptăm pe Volga sau în Caucaz. De ce eliberându-ne frații, continuăm să-l urmărim pe inamic atât de departe de hotarele țării noastre. Răspunsul a sosit întotdeauna prompt, pornit din adâncul ființei românești. Luptăm pentru existența noastră ca neam, luptăm pentru viitorul copiilor noștri, luptăm pentru pace.

Am spus la începutul acestor rânduri: trebuie să trăim în viitor. Trebuie să făurim un viitor netulburat și pașnic urmașilor noștri. Ori acest lucru nu se poate atinge decât prin îngenunchierea celui mai înverșunat dușman al nostru.

Rusia comunistă a pornit în anul 1940 să șughită Europa și deci în primul rând să ne înghită pe noi. Dacă Europa creștină nu se ridica să stăvilească iureșul sălbatec, noi nu mai existam astăzi ca popor. Letonia, Lituania, Estonia sunt exemple edificatoare. Populația a fost ridicată și dusă în Siberia. Tot ceiace au avut bun aceste popoare a fost ucis și distrus.

Am experimentat acest lucru și noi cu Basarabia și Nordul Bucovinei. Domnia de un an a bolșevismului a însemnat o rană adâncă în trupul nostru.

Răsboiul este dus de doi ani și rezistența rusească își dovedește cu prisosință de ce puteri uriașe dispunea armata rusească și cât de îndepărtate erau țelurile acestei armate.

Un dușman rănit este mai periculos decât unul în care n'ai lovit. Ursul comunist este grav rănit, dar nu este încă ucis. Lăsat să se refacă, purtând în creeri dorința de răsbunare, ar putea deveni fatal pentru omenire. Deaceia trebuie lovit până când va fi compleet nimicit, astfel încât cel puțin un veac să avem liniște din această parte.

Dacă ne-am fi oprit la Nistru sau pe Bug, am fi săvârșit una din cele mai mari greșeli istorice pe care le-ar putea săvârși un popor. Pe Bug, ar fi însemnat să lăsăm neurmărit un dușman încă puternic și mai ales un dușman necinstit și lacom, care mâine sau peste un an s'ar fi întors din nou să ne lovească. Iar atunci cine știe dacă mai aveam alături de noi prieteni cari să ne ajute și cu ajutorul cărora să-i răpunem pe ruși.

Sunt lucruri simple, pe înțelesul tuturor și totuși sunt atâția cari nu vor să le înțeleagă. Noi luptăm pentru noi și copiii noștri. Fie că suntem pe Volga, în Caucaz sau dacă va trebui să fim în Moscova sau Urali, nu facem altceva decât să apărăm granițele țării noastre.

Granițele unei țări nu sunt întotdeauna la limita întinderii teritoriului său. Granițele unei țări sunt și trebuie să fie acolo unde pericolul poate veni. Granițele noastre în spre răsărit nu sunt deci pe Nistru sau pe Bug și nici măcar pe Volga, ci cu mult mai adânc în Rusia, acolo unde colosului roșu i se va putea da lovitura de grație.

Nu știm cât va mai dura războiul și când vom putea sărbători victoria definitivă. Știm atât că ducem o luptă pe viață și pe moarte — că odată biruitori vom clădi o pace lungă în Orient, pace de care se vor putea bucura copiii, nepoții și poate și strănepoții noștri.

CONTRIBUȚIA NOASTRĂ DE RĂZBOI

D. general Potopeanu a ținut la Sofia, în prezența membrilor guvernului bulgar, în frunte cu d. Filoff, președintele Consiliului de miniștri, o conferință în limba franceză despre contribuția armatei române în răsărit. Conferențiarul a expus cu ilustrațiuni, prin hărți-film cele trei faze ale contribuției militare române: 1) Basarabia, Bucovina, Odesa, 2) Crimeea, 3) Harcov-Donet-Caucaz.

Expunerea generalului român — spune presa bulgară — a impresionat profund.

Contribuția armatei române în răsărit a fost recunoscută de toată lumea ca fiind determinantă pentru înfrângerea bolșevismului. Întâlnim zilnic aprecieri măgulitoare la adresa noastră și mai ales în presa germană, inspirate de ostașii germani de pe front, care luptând alături de români, își dau seama mai bine decât oricine de valoarea contribuției românești.

Războiul cu Rusia a însemnat o sforțare supraomenească pentru armatele germane și aliate. De ani de zile Rusia bolșevică s'a pregătit intens pentru invadarea Europei.

În această lumină trebue privită lupta noastră în Rusia. Aveam de învins un dușman pregătit pentru victoria împotriva întregei lumi. Întâlneam un adversar înarmat cu cel mai bun material de războiu. Ne măsuram puterile cu o armată de milioane de oameni formată în dosul unor cetăți întărite pân'a deveni inexpugnabile.

Am avut de înfruntat Odesa, fortăreață cu zeci de brâuri de oțel. Clădită în adâncul pământului, menirea Odesei era de a rezista celei mai mari armate din lume. Am făcut cea mai mare minune, biruind nebiruitul.

Nici o înaintare în sud nu era posibilă fără cucerirea Odesei. Oricând armatele germane puteau fi lovite din spate din cetatea blestemată. Armata română și-a îndeplinit cu un eroism fără pereche misiunea, deschizând drum larg biruințelor viitoare.

Ni s'a fixat apoi misiunea cucerirei Crimeii. Peninsula rusească era semănată cu mine, cuiburi de mitralieră și cazemate. Am făcut și aici imposibilul. Ne-am măsurat puterile cu Sevastopolul în fața căruia odinioară forțe puternice au luptat fără succes timp de un an. Noi l'am biruit pe inamic în câteva săptămâni. Numele românesc s'a legat pe vecie de cea mai uriașă faptă de arme săvârșită vreodată.

La Harcov, pe Donet, în Caucaz am dat nenumărate lupte înfrângând ceas cu ceas rezistența rusească, băgând spaima în armatele Moscovei.

Deși luptăm pentru noi și fiecare victorie a noastră înseamnă stâncă la hotarul țării noastre în viitor, lupta noastră ajută întregei Europe și întregei lumi. Deaceia fiecare victorie a noastră trezește un răsunet atât de puternic pretutindeni și numele de român e atât de apreciat în lumea civilizată.

Serg. t. r. Ion Munteanu

NUNTĂ IN COTEŞTI

Nuvelă de MIHAIL ŞERBAN

Rezumatul celor trei părți publicate în numerele precedente ale „Soldatului":

Vestea că Florica, fata lui Pădureanu, se mărită, produce mare fierbere în mahalaua Cotești. Încep svonurile, intrigile, mahalagismele. Toți însă așteaptă cu nerăbdare nunta, ca să petreacă...

Ionel Gabor, mirele, e cam „berbant" și, în timpul petrecerii, uită de mireasă și dansează mai mult cu Geta lui Șoimaru... Cum era de așteptat, scandalul izbucnește...

A zărit-o pe Tinca, clătinându-se în fața nevestei primarului, cu paharul de vin în mână. O cunoștea pe soră-sa. Cine știe ce prostii mai vorbește! Se ridică de unde stătea și se apropie repede de dânsa. Ajunse la timp... Tinca mestecă vorbele în gură ca pe-o gumă fără să le poată pronunța clar...

— Ciocnește și cu mine un pahar, cucoană primăreasă... îi zicea ea nevestei lui Oltanu.

Profira, de rușine, se făcu mai mică decât era. Se sprijini în piciorul scurt, își sprijini capul pe umărul drept, își pleoapele ochiului acoperit de albeață și, înălțându-se apoi brusc pe piciorul teafăr, ca o surpriză cu resort dintr'o cutie pe care o deschizi, — se repezi la soră-sa:

— Fa, când ți-oi trage una!.. Te-ai îmbătat? Nu mai știi ce vorbești?..

Tinca îi purta respect și frică acestei surori mai mici, nenorocite. Cu toate că era amețită de băutură, își dădu seama că purtarea ei nu este tocmai frumoasă. Se trase repede înapoi și trecu în camera vecină.

Nevasta primarului a fost cuprinsă de un adânc sentiment de scârbă. Dela început nu-i plăcuse casa în care o adusese Sergiu. Se simțea singură străină... Priviri indiscrete, curioase, îi urmăreau fiecare gest. O încărcau cu atenții obositoare.

Stătuse un timp de vorbă cu madam Ignat, dar nu-i plăcuse nici această femeie pornită pe intrigi și răutăți. Venise apoi nevasta lui Pădureanu ca s'o plictisească cu credințele ei despre „făcături" și că Ciofuleasa s'a jurat c'are să facă de n'are să se aleagă nimic de averea lor, fiindcă n'o chemase și pe ea la nuntă.

Îi era silă. O durea capul. Mirosea a băutură și a colonie proastă. Îndată după cununie, l-a rugat pe Sergiu să meargă acasă, dar el nici n'a vrut să audă...

— Tu nu cunoști pe acești oameni... Ar fi cea mai gravă insultă pentru ei, dacă n'am rămânea măcar la masă... Pentru ei masa e totul: fala gospodinei, a casei...

— La masă! s'a speriat ea. Nu mai pot, crede-mă...

— Trebuie! Mai am nevoie de Pădureanu.

Femeea nu înțelegea cum bărbatul ei, mare avocat, primarul orașului, putea să aibă nevoie de un om de jos, ca Pădureanu. N'a mai insistat. Îl cunoștea pe Sergiu... Când spunea ceva, nu-l mai scotea nimeni din ale lui...

Masa s'a început în liniște. Unii erau obosiți, alții flămânzi.

Florica și Ionel era în capul mesei. Lângă Ionel, în colț, era [illegible] Getei [illegible] — dar totuși părea anume îi așezase cineva acolo.

Privirile Getei erau indiscrete și obraznice. Florica observa atențiile lui Ionel față de aceea care-i făcuse atâta sânge rău. Ce însemna purtarea aceasta? Bărbatul ei? Îi venea să plângă...

Simțea privirile celor din jurul mesei oprindu-se asupra ei, condamnându-i tăcerea. Avea o poftă nebună să-și înfigă degetele în părul Getei. Îi lipsea curajul. Numai se gândea și se simțea pierzându-se cu firea...

Ridică ochii din farfurie spre musafiri. Surprinse privirile atente, ațintite asupra celor doi de lângă ea. O văzu pe Profira-șchioapa, apropiindu-și gura de urechea Elvirei lui Ignat, fără să-și ia ochii dela dânsa... Apoi îi priviră amândouă pe Ionel, care tocmai îi turna Getei, vin, în pahar...

Un val de sânge cald i se ridică în obraz. Îi era rușine de lumea dimprejur. Îi se umplură ochii de lacrimi. Prinse voalul alb de mireasă în pumni și-și ascunse fața.

Priviri speriate se încrucișau. Pădureanu se ridică dela masă tulburat.

— Florico, ce-i cu tine? Ce ai?

Mama fetei începu să plângă și ea. Invitații nu se simțeau bine.

— Eh, așa plâng miresele... încercă să glumească primarul, dar vorbele lui nici nu fură auzite. N'a râs nimeni. Muzica, în sălița dela intrare, s'a oprit. Muzicanții s'au îngrămădit în ușă ca să vadă ce se întâmplase...

Întâiu au văzut trupul Profirei, șchioapa, făcându-se ghem, strângându-se și mai mult, de parcă voia să se vâre sub masă și nu încăpea. Apoi s'a lungit pe scaun și, dintr'un salt de care n'ar fi crezut-o nimeni capabilă, a sărit pe masă. Era lungă, slabă și mai urâtă c'antodeauna. Stătea numai într'un picior. Mesenii o priveau încremeniți.

— Iubiți nuntași, strigă ea, în casa asta s'a strecurat o viperă.

Glasul îi era răgușit și'n ochi îi străluceau flăcări...

— O viperă, urmă ea, care vrea să ne muște, care vrea să strice un cuib care abea s'a închegat. Uite-o!

Cât spuse vorbele de mai sus, stătuse cu spatele la Geta... Și deodată, s'a întors, de era să-și piardă echilibrul, să cadă. Câteva femei au țipat îngrozite. Dar nu, n'a căzut. Degetul ei arăta pe Geta, care, speriată, nu mai era în stare să mai facă nici o mișcare.

— Ce cauți aici? De ce-ai venit? Îți trebue bărbați? Nu găsești! Ce te uiți așa la mine?

Dădu cu piciorul și răsturnă sticla de vin roșu peste rochia nouă, de mătase scumpă a Getei. Fata începu să plângă. Mamă-sa sări s'o apere. Batjocurea. Blestema. Șchioapa nu se lăsa mai [illegible] jos. Ceilalți o întărâtau. Se batjocoreau, se scuipau, gata de încăierare.

Nevasta lui Oltanu își puse palmele la urechi să n'audă vorbele urîte. Bărbatul ei o trase repede în camera vecină. În urma lor se auzia larmă, plânsete și uși trântite.

— Hai să mergem.. zise el enervat.

Ea începu să plângă.

— De ce n'ai mers când ți-am spus. Iată unde m'ai adus. Mâine tot orașul are să știe..

Pădureanu intră disperat.

— Cucoane Sergiule, coniță, rămâneți, nu plecați... Are să se ducă mahalaua, când o auzi... Nu-i nimic... S'a liniștit..

Primarul și nevastă-sa erau gata de plecare.

— Lasă, nu fi supărat. Nu ne ducem de asta. Nu! Nu-i prea bine nevestei mele. Nu-i nimic.

Râse și-l bătu pe umăr pe Pădureanu.

— Se'ntâmplă!

Îndată intră și Ionel cu mireasa. După ei, toți nuntașii. Muzica începu o polcă îndrăcită. Tinca luă paharul cu vin de pe masa de alături și începu să joace singură în mijlocul casei.

— Rămâi cucoane Sergiule, rămâi... s'auzea din toate părțile.

— A plecat nerușinata!

— Nu, nu se poate... Nu-i este bine nevestei mele.

— O fi deochiat-o cineva... zise Profira, șchioapa, făcându-și loc cu coatele prin cercul invitaților, care îl cuprindea pe primar. S'o descânt eu..

Câțiva râseră sgomotos.

— În sănătatea dumitale, cucoană primăreasă! s'auzi glasul Tincăi.

Profira se întoarse, dar soră-sa dispăruse în camera vecină.

Primarul ieși urmat până în poartă de toată nunta. Râdeau, cântau, chiuiau. Pentru cei rămași, abea acum începea petrecerea.

Trecuse de mult de miezul nopții, vremea când inimile se deschid și mințile se tulbură.

Parcă erau alții acum.

Florica și Ionel se regăsiră. Au uitat de grabă întâmplarea neplăcută. Ardea în trupurile lor jarul dăruirii totale, care nu mai era departe și pe care mai ales Florica o aștepta cu mai multă nerăbdare. O amintire, ca o străfulgerare i-a adus în minte întâmplarea din trecutul îndepărtat. Titel! Demult!

Acu era în brațul lui Ionel. Îi simțea căldura trupului înmuindu-o. Pe acesta îl dorea! Nu pe cel din amintire!...

Închise ochii și surâse fericită...

În jurul ei era sgomot și veselie.

CÂTE PUŢIN DIN TOATE CELE

Cărțulia de muncă germană introdusă în multe țări europene

Începând cu 1 Octombrie, fiecare profesionist danez trebue să fie în posesia unei cărțulii de muncă, după modelul celei germane. Danemarca

introducând obligatoriu, pentru toate ramurile profesionale, cărțulia. Alte țări, de pildă Slovacia, intenționează deasemenea introducerea cărțuliei după modelul german. Italia are de mai mulți ani o organizare asemănătoare. Cărțulia germană se aplică și în noulle regiuni din Est și din Vest în Alsacia, Lorena, Luxemburg, Danzig, Prusia apuseană și Wartheland. Și în Protectoratul Boemiei și Moraviei, precum și în Guvernământul general, a fost introdusă de mai mult timp cărțulia. În regiunile ocupate ca Belgia, Olanda, Norvegia și în ținuturile răsăritene nu există cărțulie, dar brațele de muncă existente au fost înregistrate în mare măsură în cartoteci speciale, așa încât și aici se poate conduce cât mai sistematic plasarea muncitorilor.

Minunăția vederii

Ochiul este fără îndoială cel mai valoros dintre organele simțurilor noastre. Încă din timpurile de demult oamenii de știință s'au ocupat cu această gingașă capodoperă a creațiunii, reușind să găsească metode de tratament, de operație și de constatare din cele mai importante.

În Germania, Universitatea din Kiel era cea mai renumită pentru studiul ochiului.

Cât de mari sunt performanțele ochilor noștri se poate vedea din următoarele detalii: natura a potrivit ochii după nevoile vieții. Mărimea și conformația lor corespunde totdeauna importanței purtătorului. Pentru acele animale care trebue să vadă și noaptea, orbita este mare.

Natura a făcut ca ochiul să se poată adapta nevoilor mărindu-se sau micșorându-se după cantitatea de lumină. Spre exemplu între o pajiște luminoasă și o pădure, diferența intensității de lumină este de 10:1. Adaptarea ochiului la aceste variații este o muncă extraordinară pe care noi nici nu o observăm. Retina ochilor noștri este formată din mai multe milioane de elemente sensibili la lumină, care reacționează mai puțin la o lumină slabă decât la una puternică. Prin urmare o lumină proastă duce la slăbirea vederii. Prin încordarea voinței reușim încă să vedem, dar aceasta are ca urmare o extraordinară obosire. Din această cauză se recomandă lumină cât mai bună la lucru mărunt. Îmbunătățirea luminii este o cerință imperioasă mai ales în timpurile de astăzi, de muncă încordată.

Motivele miopiei

La formarea ochiului, natura a construit din material cel [illegible]

dispoziție un aparat optic perfect. Numai retina și legăturile ce duc la creer sunt ceva care diferă de aparatele din tehnică. Trei pătrimi din forța de refracție a ochiului pus la punct pentru infinit (43 de dioptrii din totalul de 58,5) sunt preluate de cornee și numai o pătrime de cristalin. Posibilitatea măririi puterii de refracție a cristalinului pentru a vedea deaproape este limitată. Așa numitul punct apropiat se află la copil la o distanță de numai câțiva centimetri depărtare de ochi, îndepărtându-se odată cu scăderea elasticității cristalinului, odată cu îmbătrânirea. Un ochiu miop este acela care nu poate fi pus la punct pentru infinit ci numai pe o distanță mai apropiată. Aceasta are drept urmare că obiectele îndepărtate nu se proectează clar pe retină. Așa ceva se poate produce spre exemplu în cazul când cristalinul desfășoară prea multă putere de refracție din cauza unui cramp muschiular, lucru care se întâmplă la oameni neurastenici sau la copii care au încă un cristalin prea elastic. În cazul din urmă nu este o miopie veritabilă, ea putând fi reparată de medici.

Un ochiu adevărat miop are la bază faptul că în construcția ochiului este ceva care face ca el să fie pus la punct și în timp de repaus pentru o distanță scurtă. Atunci imaginea nu se proectează pe retină ci în interiorul cavității umorii sticloase. Greșeala în construcția ochiului constă în disproporția între axa longitudinală a ochiului și forța de refracție; ochiul este fie prea lung pentru puterea de refracție, fie că puterea de refracție este prea mare pentru lungimea sa. Diferitele posibilități teoretice ale unei refracții prea mari a cristalinului se constată la diabetul melitic sau din cauza unui accident. Cristalinul este absolut nevinovat de miopie. Cele două motive principale ale miopiei sunt puterea prea mare de refracție a corneei sau prea marea lungime a ochiului. Dar mai ales cea din urmă reprezintă în majoritatea cazurilor motivul miopiei. Miopia se măsoară în dioptrii. Foarte mulți au spus că miopia se capătă prin citirea prea apropiată, mai ales în tinerețe. Fiziologia totuși dovedește că motivul miopiei nu se poate căuta decât în predispoziții.

Miopia este o simplă dizarmonie între diferitele părți componente ale ochiului, din care se pare că fiecare are legea sa proprie de ereditate. După cum se vede oculiștii viitorului vor avea un câmp de activitate din cele mai întinse.

ŢARĂ

Din umbra deasă-a norului
Intins pe țări străine,
Cu aripile dorului
Voios revin la tine.

O! Cuib al fericirilor!
O! Țară luminoasă!
Comoară-a nălucirilor,
Grădina mea frumoasă!

Avântul tinereților
Ce'n sânu-mi se trezește,
Prin lumile poeților
Sburând mă rătăcește.

Și'n farmecul avântului,
Tot ce sub ochi răsare
În poalele pământului
Mai drăgălaș îmi pare.

Întinderea câmpiilor
În zări mai lin se pierde,
Mai dulce-i rodul viilor,
Verdeața e mai verde.

Mai multe sânt nălțimile,
Mai cald e mândru soare,
Mai limpezi limpezimile
De râuri și izvoare.

Iar fetele cu florile
Mai viu râd între ele
Și spun privighetorile
Mai tainic viers la stele.

Aici-i țara basmelor,
Ce 'ngână-a noastră minte
Prin farmecul fantasmelor
Din timpi de mai 'nainte.

Aice-i vestea Doamnelor
Din lumea legendară,
Și-a prelungirii toamnelor
Sub cer de primăvară.

Aici țara plăcerilor
Și-a doinelor de jale,
Ce 'n liniștirea serilor
Te țin uimit în cale.

Aici cu lăcrimioarele
Bujori se prind în horă,
Aici însuși soarele
Are 'ntre flori o soră.

Și'n stâncile Carpaților
Cresc păsări năsdrăvane,
Și 'n sufletul bărbaților
Mândriile romane.

O! Gură dulce-a raiului,
Tu dai printr'o zâmbire
Și fericire traiului
Și morții fericire.

Luceferii eterului
Râvnind privesc la tine,
Și toți îngerii cerului
Te-au îndrăgit ca mine.

V. Alecsandri

Colaborarea culturală româno-germană

Frăția de arme româno-germană a deschis porți spre cunoaștere și colaborare în toate domeniile de activitate între cele două țări. Rezultatul a fost fericit și mergem spre rezultate și mai fericite. Sinceritatea luptei comune ne-a apropiat sufletele și le-a topit în aceeași credință și ni le-a înălțat în spiritul acelorași aspirații. Luptăm pentru apărarea și pentru înfăptuirea civilizației. Și într'o țară și în alta, cu toate neajunsurile vremurilor excepționale, viața își continuă cursul ei spre noui luminări de lumină care întăresc spiritul.

Cultura poporului german e prima mândrie a acestui popor, care a dat omenirii atâtea genii, cari și-au împrăștiat cu generozitate lumina spiritului lor peste tot întinsul globului pământesc. Ea a hrănit și a inspirat culturile altor popoare mai mici, care s'au înălțat astfel și ele spre o viață nouă.

Cultura poporului român este de formație mai nouă. În plămada ei s'au înălțat în primul rând influențele culturii germane și apoi ale celei franceze. Kogălniceanu, Maiorescu, Eminescu, sunt nume formate în spiritul culturii germane și ele au clădit epoca de aur a României moderne. Acest spirit le-a dat sobrietatea în muncă, demnitatea în aspirații, tenacitatea în a se pune cu toate puterile în slujba ridicării culturii naționale și, prin aceasta, a Patriei. Mai târziu, prin nefericitele împrejurări ale unei politice greșite, contactul între cele două țări a devenit din ce în ce mai slab. Nu s'a avut decât de pierdut. Pentru oricine rezultatele au fost evidente.

Ca o urmare firească a luptei comune pe care o ducem astăzi pe frontul civilizației contra barbariei bolșevice, a apărut necesitatea colaborării și în celelalte domenii de activitate.

De curând s'a încheiat între România și Germania un pact cultural, care va pregăti și va ușura cunoașterea reciprocă a culturii celor două popoare și va duce la o colaborare tot mai activă.

Cultura noastră datorează mult culturii franceze vechi adevărate, sănătoase. Dar sufletul românesc din ultimele două decade a suferit mult rău de pe urma influențelor nefaste, mai ales în ce privește arta și literatura, a acelei Franțe intrate pe mâna evreilor, cari i-au săpat politica și arta...

Războiul de astăzi e și pentru artă și cultură în general, un câmp de experiențe noui, un proces uriaș de răsturnări a ceea ce a fost minciună, de regăsire în noi înșine, de reîmprospătare a forțelor spiritului, de regenerare trupească și sufletească, de zbor spre noui orizonturi.

În fața acestei așteptări, sufletele se pregătesc ca pentru o cuminecare. Din fața acestei pregătiri face parte și pactul cultural încheiat între România și Germania, care, prin cunoaștere reciprocă și colaborare în acest domeniu, va păși spre cucerirea culmilor celor mai înalte ale spiritului...

Serg. t. r. Mihai Șerban

ALT EXEMPLU DE CREȘTINĂTATE ROMÂNEASCĂ

Duminică 1 Noembrie, zi splendidă de toamnă. Pe cerul senin scăldat de razele de soare, escadrile de bombardament românești zumzăe vesele, întorcându-se dela îndeplinirea misiunei.

În satul căzăcesc D. din spatele frontului, ostașii Regimentului de vânători motorizați se desfășoară o pioasă manifestație creștinească.

Din inițiativa părintelui căpitan **I. R. Ionescu**, confesorul unității și cu aprobarea d-lui Lt. col. Gh. Popescu s'a ridicat o cruce pe locul unde a fost biserica ortodoxă dărâmată de bolșevici.

Pionerii, sub comanda d-lor Căp. Ion Deminoiu, Slt. mec. Teodorescu și sublt. Puiu Marinescu, au desgropat temeliile bisericei, acoperite de bălării și buruieni, dezve-

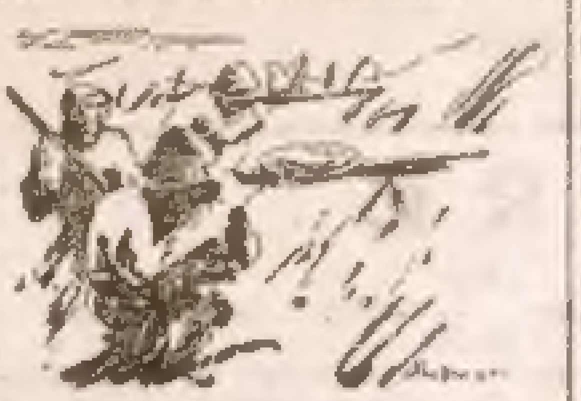

lând locul și marcând cu pietre fostele ziduri ale monumentalei biserici.

În locul unde se înălța altarul, a fost așezată o cruce înaltă de lemn, pe care s'a așezat o placă de metal cu următoarea inscripție: **„Aici a fost biserica ortodoxă — Armata română 1.XI.1942.**

Sfințirea crucii s'a făcut în cadrul unei impresionante solemnități, la care a participat trupa în frunte cu d-nii lt. col. Ionescu T. Ion, lt. col. Russu Gheorghe, Maior Iliescu Nicolae, Căp. Deminoiu, lt. Gervescu, Lt. Moraru, lt. Angelescu, slt. Fudga, slt. Guzea, slt. Cosma etc. cum și populația civilă căzăcească, în frunte cu primarul comunei.

D. lt. col. **Ionescu T. Ioan** comandantul secund al unității, a vorbit ostașilor despre scopurile războiului, arătând cum ideologii evrei ai comunismului au sărăcit și distrus popoarele creștine ale Rusiei. Armatele axei și în special armata română au și această misiune nobilă, de a restaura vechile așezări creștine, redând populației libertății și locașurile de închinăciune, transformate în ruine.

Cu Dumnezeu înainte, până la victoria totală și apropiată.

S'a oficiat apoi serviciul religios. Între ruinele bisericei, de pr. Căpitan Ionescu, răspunsurile religioase fiind date de corul Companiei Aruncătoare 120, condus de sublt. Iosif Turcanu.

Sfânta slujbă a fost ascultată în genunchi de populația căzăcească care se prosterna cu fruntea pe țărână unde odinioară se înălța altarul bisericei lor strămoșești.

Lacrimile curgeau din ochii lor, iar pe fețele lor supte de suferinți se putea citi mulțumirea că visul urât, care a fost dominația bolșevică, s'a terminat.

Păr. Ionescu a rostit o predică în care a arătat cum sf. cruce a fost totdeauna biruitoare.

Poporul nostru românesc, creștin și milostiv, ia parte azi la marea cruciadă menită să repună sfânta cruce în toate drepturile ei.

Pentru Cazacii dela Don s'a ridicat această modestă cruce, pentruca să anunțe celor ce vor trece pe lângă aceste ruine, că aici a fost un locaș de închinăciune.

Sublt. rez. **Octavian Metea** vorbind ostașilor, le-a arătat cum s'au prăbușit acei, cari au înfruntat pe Dumnezeu.

Aceste ruine ne arată locul unde odinioară se înălța una dintre cele mai monumentale biserici din regiunea Cazacilor.

Regimul comunist nu s'a mulțumit numai să alunge pe Dumnezeu dintre hotarele Rusiei, dar au șters orice urme, care arătau prezența Lui. Biserica a fost dărâmată în 1930, iar materialul a fost întrebuințat pentru construirea unui cinematograf în orășelul apropiat P.

Ei n'au reușit să scoată pe Dumnezeu din sufletele Cazacilor, dovadă credincioșii cari se închină azi între ruinele bisericei.

Locot. rez. Barbăroșie Petre, basarabean, a vorbit apoi populației civile în limba rusă, arătându-i istoricul încreștinării ei și suferințele prin cari a trecut sub regimul comunist trebuind să muncească în colhozuri, pentru clica evreiască dela conducere.

În cuvinte simple, primarul comunei Simionovici Gavrilă a mulțumit Comandantului unității și ostașilor, pentrucă le-a redat locul unde a fost biserica, însemnându-l cu o sfântă cruce.

Noi, Cazacii, am fost tot timpul potrivnici comuniștilor, iar dezastrul care se vede în regiunea noastră, este opera lor.

Ne rugăm lui Dumnezeu să aducă pacea în mijlocul nostru, pentruca să ne vedem liniștiți de treburi și să se termine odată cu Stalin și clica lui.

Vă rugăm, Domnule Colonel, să ne permiteți, în fiecare Duminică și sărbătoare, să ne închinăm și noi alături de ostașii români, lângă această sfântă cruce.

La urmă, întreaga populație civilă, bătrâni, femei și copii, au sărutat sfânta cruce, fiind stropiți cu apă sfințită.

Ostașii români au făcut un gest pios, mult grăitor, tocmai prin simplitatea lui dând populației autohtone încredere în viitorul ei de muncă, libertate și credință creștină.

MESAJUL UNUI ADEVĂRAT EROU

Atât de multe am văzut și-am învățat din războiul pe care-l ducem cu atâta entuziasm contra bolșevismului, încât sufletul nostru sensibil s'a umplut de acea mândrie și duioșie cari ne-au fost în toate vremurile călăuză victoriilor. Dârzenia și hotărîrea românului din cele mai vitrege neguri, s'au putut să fie clintite din loc. Faptele lui de vitejie, fie chiar voevod sau simplu pușcaș, ne-au înfrumusețat copilăria și imaginația rămânând izvoare nesecate, în cari gândul și anii noștri mereu s'au adăpostit.

În războiul contra ateilor dela răsărit, ostașul român nu și-a desmințit nici o clipă marile lui calități de luptător, moștenite dela strămoși, ca cel mai mare și mai dumnezeesc dar. N'a existat porțiune a frontului unde să dea un pas măcar înapoi. Mereu înainte, cu gândul spre Dumnezeu și victoria finală, cu gândul la hotarele și la liniștea căminelor rămase în urmă, așa s'a luptat ostașul nostru. Vitejia lui a uimit o lume întreagă. Și ori cât ar fi de fioros războiul, totuși el este și un mare colecționar de sentimente, o mare școală a educației sufletului. S'au văzut dușmani de moarte cari pe front s'au făcut frați de cruce. Fratele mai mic care sare în foc să salveze pe fratele lui mai mare și părintele care se cere voluntar pe front, numai pentru a fi alături de fiul său.

Avem acum un caz care ne [illegible] coară cu gândurile spre tainele adânci ale sufletului, acolo unde există orice s'ar întâmpla cu ființa noastră încă luminos și veșnic curat sâmburele de credință. Avem scrisoarea de adio a unui erou și anume Serg. Ioniță Marin din com. Bucșa-Dâmbovița, trimisă mamei sale, înainte de a muri. Desprindem câteva pasagii sguduitor de simțite, în cari bravul erou pune mai presus de toate, dragostea de țară:

„N'am gânduri negre d'am să mor. Dar totuși vă las veșnica mea dorință, pe această c. p. Știu că aș vrut să rămân în țară, în unitatea mea, pentrucă eram mai aproape de d-tră. Dar văzând că unitatea în care eram nu lua parte la front, eu m'am cerut de bună voe și iată ca să nu mi se spună cum sat că eu n'am fost pe-acolo pe unde au fost și ei, în primejdiile cele mai mari". *Și mai departe:* „Eu așa am înțeles rostul vieții mele: am iubit Țara și Credința din strămoși și ca și tatăl meu am mers fericit la moarte pentru ele. Mămică, mamă, numai de mătale că te las cu durerea'n piept. Te rog dă această carte poștală și să-ți capeți vr'un drept pentru a avea existența asigurată".

Câtă mândrie națională! Ce mare și curat suflet de român! Cu astfel de eroi, țara noastră niciodată nu va putea fi subjugată și orice gând hain ne va găsi de-acum încolo, se va sfărâma neînduplecat de pieptul și voința ostașului român.

Caporal Const. Salcia

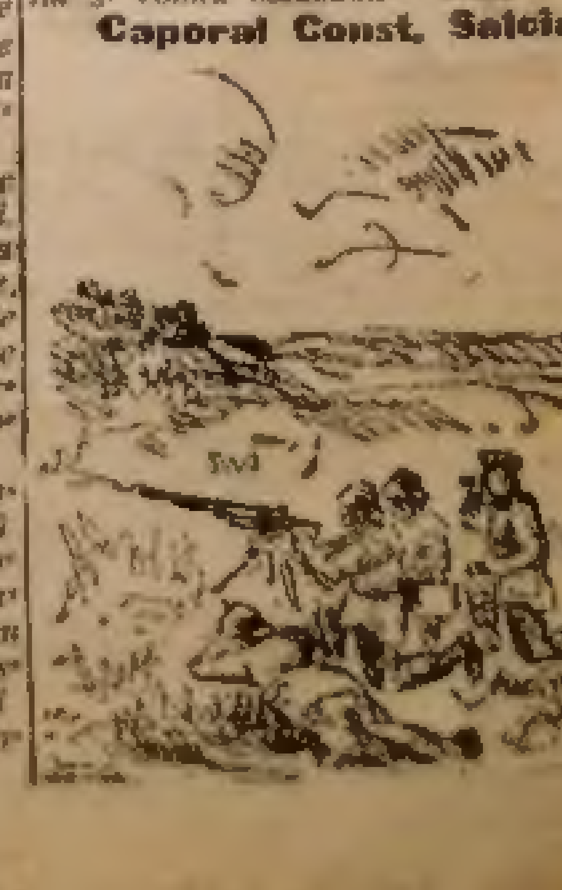

VICTORIILE UNEI MARI UNITĂȚI DE INFANTERIE ROMÂNĂ PE DON

Eroismul trupelor românești, care apără onoarea țării și duc dincolo de granițe faima vitejiei noastre, își găsește zi de zi noui posibilități de afirmare. Fiecare ostaș știe că luptă pentru întărirea Neamului Românesc.

Convinși de înalta misiune, Românii au răzbit peste stepele Rusiei într'un singur avânt, din prima zi a luptei desrobitoare, dela Prut până la Volga.

Unitatea de infanterie moldovenească, la care ne gândim în deosebi când scriem aceste rânduri, cot la cot cu armatele aliate au ajuns astfel pe Don, cu misiunea să stăvilească aci ultimele atacuri disperate ale bolșevicilor cari, în disperarea înfrângerii dela Stalingrad, caută să scape din strânsoare.

Moldovenii, urmașii plăieșilor lui Ștefan cel Mare, care de secole, din tată în fiu, stau zid de pază la granița răsăriteană a Europei, au zdrobit îndârjitele atacuri inamice, în zilele de 1, 2 și 3 Noembrie. De mult nu-i mai văzuseră altfel decât în retragere. De aceea nici nu-

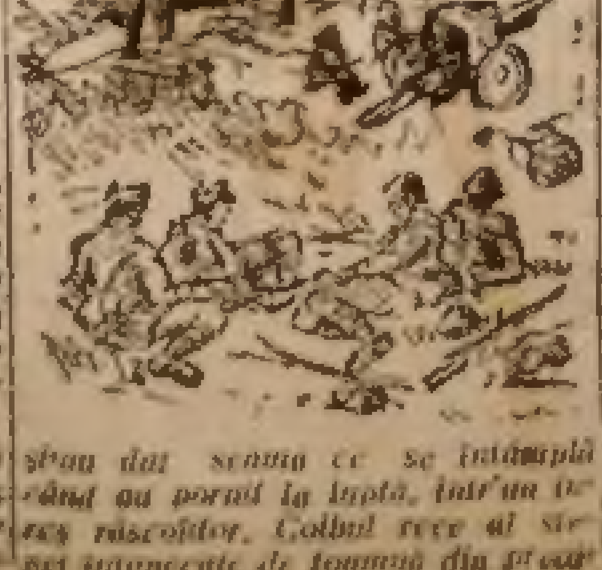

și-au dat seama ce se întâmplă când au pornit la luptă, într'un iureș răscolitor. Colbul rece al stepei pătrunse de toamnă din preajma Donului umplea văzduhul. În sgomotul asurzitor de artilerie și tancuri, de carabine și brandt-uri valuri după valuri de bolșevici ce porneau din regiunea Klebskaya se ridicau din ascunzători sărind la luptă, dar au căzut sub focul ucigător al infanteriștilor moldoveni.

Hotărîtoare în aceste lupte dela Don a fost și intervenția aviației. Îndrăzneții sburători români au bombardat aprovizionările inamice, au lovit în plin concentrările de trupe bolșevice, au mitraliat liniile lor de atac, sprijinind astfel trupele terestre și ajutându-le să producă mari pierderi inamicului.

Camaraderia dintre aviație și infanteria română a fost exemplară. Zilele acestea de început de Noembrie sunt zile de glorie pentru marea unitate de moldoveni, care au știut să opună o îndârjită rezistență inamicului, frângându-i atacurile și contribuind într'o însemnată măsură la victorie.

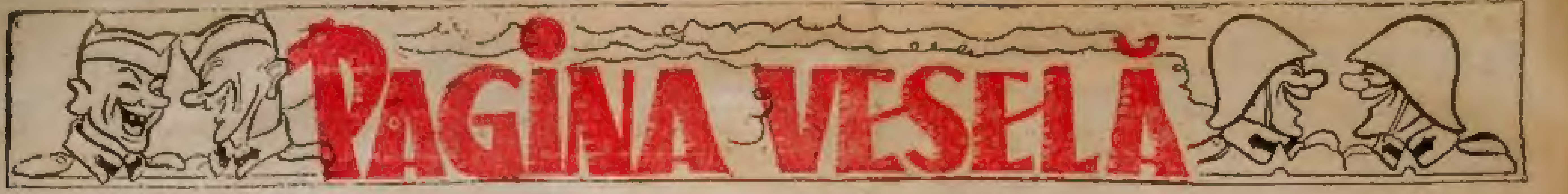

OALA CU SMOALĂ

Intr'una din zile un pescar își scosese barca pe malul unui lac oarecare și-o pusese cu fundul în sus, ca s'o smolească. Alături pe o vatră improvizată fierbea o oală cu smoală în care pescarul înmuia pensula și întindea smoala pe fundul bărcii.

Deodată un țăran care trăgea de căpăstru un măgar se opri asudat și așezându-se oftând dădu bineţe.

— Noroc, bădie!

— Bună să-ți fie inima!

— Ce faci aici, nene? Smolești barca?

— Da.

— Da'de ce o smolești? Că după înfățișare se pare că e nouă.

— Ai dreptate... E nouă!

— Atunci de ce o smolești? S'a spart?

— Nu! Dar când o barcă e smolită alunecă mai repede și mai ușor pe apă. Și în acelaș timp tragi mai ușor la rame.

— Zău! Va să zică o barcă merge mai ușor dacă este smolită!

— Sigur că da!

— Îmi pare rău că măgărușul meu nu e barcă, bătu-l-ar Dumnezeu de netot!

— Ce vorbă e asta?

— Păi da! Nu te uiți d-ta ce năduşit sunt? N'am pomenit de când mama m'a făcut un măgar mai încăpățânat ca acela pe care-l vezi că paște pe marginea șoselei. Am plecat cu el de azi dimineață și deabia am ajuns aici! Trebuie să-l trag eu, altfel nu merge și pace! D'aia, dacă ar fi fost măgarul barcă și barca măgar, treaba ar fi mers. Că d-ta l-ai fi făcut să meargă mai iute cu nițică smoală! Nu?

— Cam așa! Ia adu-l pe șel aci! Împinge-l mai încoace!...

Țăranul aduse măgarul. Pescarul luă o pensulă pe care o înmuie în smoală și cât ai zice „cinci" o vârî iute sub coada măgarului care o rupse pur și simplu la fugă!

Văzându-și gloaba fugind peste lanuri ca gândul, se adresă repede pescarului.

— Acuma nene, fii drăguț și dă-mi și mie cu nițică chestie d'aia! Că altfel nu mai ajung măgarul!... Îl pierd!...

MODESTIE

Ea: *Aș vrea să fiu toată a ta, așa cum mă vezi!...*
El: *Nuu!... E prea mult.*

POTRIVIRE

— Chelner, să-mi aduci un țap!
— Și mie unul!
S'au privit o clipă și au tăcut. Au venit țapii și cum au venit așa au și dispărut...
— Mi-e sete! a zis unul.
— D'apoi mie!
— Chelner ca să fie: doi țapi!
— Și mie doi!
S'au uitat unul la altul din nou.
— De unde ești d-ta domnule?
— Ce importanță are asta?
— Adevărat! Hai noroc!
— Noroc!
— Sete domnule, nu glumă! Călduri interne!...
— Asta nu-i nimic! Dar ale mele călduri sunt d'alea sufletești!
— Ce vorbești?
— Parol!
— Nu-i nimic! Trece! Bea serios și-o să vezi până'n urmă că toate-s prostii...
— Mie-mi spui? Asta e metoda mea.
— Și-a mea! Numai că pe vremurile acestea nu prea-mi convine să le văd mereu pe toate prostii! Că eu mă 'mbăt cam greu și nu totdeauna am parale!...
— Mie-mi spui? D'apăi eu?
— Mi se pare că ne cam potrivim!
— Cam! Nu știu dacă potriveala o merge până la urmă... Dar mai bem ceva?
— Cum să nu? Chelner, ce faci măi bălatule? Ne lași să murim de sete?
— Vineet!...
— Păi să vie mă, că altfel e jale.
— Noroc!
— D'ăl mare, că d'ăl mic sunt sătul până'n gât!
— Bună: băutura, măi neică!
— Mie-mi spui? Numai un lucru nu-i bun: că trebuie să plătești!...
— Dac'ar fi numai asta... Da' sunt atâtea lucruri care nu-s bune!
— O, da! Mie-mi spui?!...
— Domnule, da'ne potrivim foarte bine!
In acest timp trece pe lângă ei o femeie superbă. Numai linie și prospețime. Amândoi rămân cu ochii după ea. Aceasta dispare apoi.
— Frumoasă femeie!
— Frumoasă!...
— Și totuș dacă n'ar mai fi femeile așa pe lume!
— De domnule! Mulțe ar merge ca lumea!...
— Mie-mi spui? Eu de ce crezi că beau?
— O femeie?
— Sigur!
— Ptiu, domnule, nu ne fie de deochi, d'astrainic ne mai potrivim!
— Teribil!... Să mai vină niște țapi?
— Auzi vorbă! Să vină, sigur că da!... Țapii băiete!... Și cum fu cu femeia?
— Simplu de tot... Sunt un nenorocit. O iubesc fără speranță! Nici nu știe că sufer...
— Spune-i neică! Se poate?
— De ce să nu se poată? Nu îndrăznesc!...
— E, vezi? Aici nu ne potrivim! Nu ne potrivim deloc!...
— De ce? Nu suferi din pricina unei femei?
— Ba da!
— Și care-i motivul?...
— Motivul? Simplu: am iubit o femeie ca pe ochii din cap...
— Și?
— Și s'a măritat!...
— Și și? Potolește-te... Odată ce s'a dus, ducă-se!
— Vezi că nu prea s'a dus...
— Nu te'nțeleg deloc! Cu cine s'a măritat?
— Aici e toată tragedia: s'a măritat cu mine!
— Mda... Aici e drept... Nu ne potrivim.
Tăcere: Melancolie... Apoi unul...
— Știi ceva? Eu cred că toți care suferă din pricina femeilor sunt niște idioți!
— D'apoi eu? Și eu cred la fel...
— Atunci tot ne potrivim, nu?
— Sigur, dragă! Hai noroc!
— Noroc!...

ECONOMII

D. Ionescu a venit cam bosumflat azi dela întreprinderea pe care o conduce! Nu mai merg treburile ca altădată. Astăzi lucrătorii i-au cerut mărirea salariilor, cassierul i-a arătat situația bănească... Și n'are omul motive să fie vesel.

D-na, de, ca orice femeie, a și prins de veste că soțul e supărat. Are și ea să-i spună o vorbă frumoasă, o surpriză, dar lasă pentru mai târziu. Uite-l! Se vede că nu-i sunt boii acasă, fiindcă cum a venit a și vârât capul în ziar și citește tolănit într'un fotoliu.

La masă aceiaș tăcere. Totuș d-na nu-l lasă.

— Ascultă, Petrișor, mi se pare că ești supărat...

— Mda! Sunt! Dealtfel poți fi vesel și bine dispus pe vremuri de acestea?

— Adevărat. Însă ce putem face noi, oamenii? Nimic! Dar fii bun te rog și spune-mi și mie de ce ești supărat? Fiindcă sunt soția ta.

— Păi e simplu, dragă! Nu prea mai merg afacerile. Astăzi lucrătorii mi-au cerut mărirea salariilor.

— Au dreptate!

— Știu! Știu că au dar de unde! O să trebuiască să găsesc un mijloc nou... Însfârșit ceva ca să pot face față lucrurilor...

— Am încredere în tine!...

— Da! Îți mulțumesc... Însă uite — ți-o spun și ție! Trebuie să facem economii. Nu mai merge! Veniturile mele s'au redus la jumătate. Deci și cheltuelile vor trebui la fel scăzute... Tu ce ai de zis?

— Nimic! Doar atât că ai dreptate. Trebuie să facem economii. Eram să-ți propun eu asta... Și chiar am o veste frumoasă pentru tine...: Da, dragule, nevestica ta a început să facă economii...

— Serios?

— Sigur! Ba a înțeles situația fără ca tu să i-o spui și a luat de ea măsurile pe care se credea datoare să le ia!

— Bravo, puicuța mea! Și de când ai început economiile?

— De azi dimineață! Știi — gând la gând cu bucurie!

— Și ce fel de economie ai făcut?

— Mare dragă! Tu știi că pantofii nu se mai găsesc decât tare scumpi și proști! Și ca să fac economie nemai rupându-mi pantofii, mi-am cumpărat o mașină... Spune tu, nu-i asta e economie?

H A Z U R I

Discuție

— Fii sigur, dragă! Mie când îmi intră ceva în cap s'a zis! Nu uit niciodată!
— Bravo! Atunci trebuie că n'ai uitat de mia aceia de lei pe care ți-am împrumutat-o de mult!
— Nu, nu-mi aduc aminte!
— Păi atunci cum te lauzi cu memoria ta? Că de dat ți-am dat-o!
— O fi, dragă, dar vezi tu că mia ta nu mi-a intrat în cap, ci în buzunar!

Pălărie

— Dragă Nicule, am văzut eri o pălărie într'o vitrină, ce să-ți spun, o poezie!
— Și și?
— Păi aș vrea s'o cumpăr!
— Vezi-ți de treabă, dragă! Cine mai cumpără azi poezii?

Așa e!

Un preot făcea morală unui creștin oarecare, cam bețiv.
— Și nu numai că strică punga dar rachiul e cel mai mare dușman al omului!
— Așa e, dar în Scriptură scrie că să ne iubim dușmanul! zise creștinul.
Preotul fu nițeluș încurcat; dar repede o întoarse:
— Da! Să ne iubim dușmanul, așa e! Dar să-l înghițim cred că nu scrie nicăieri.

Deosebire

— Ce deosebire este între o pușcă și o mitralieră?
— Aceiaș deosebire care există între un bărbat și o femeie când vorbesc!

STALIN: Ajutoor! Nu mă lăsați!
CHURCHILL CĂTRE ROOSEVELT: Ezi! Fă-te că n'auzi!.

S Ă R Â D E M

La o grădină zoologică

Leoaica se plimbă foarte agitată. O zebră de alături întinde gâtul și-o întreabă:
— Dar ce ai cucoană?! Pari supărată!
— Cum! Ți-închipuești că am rămas săracă! Și nici n'am de unde să mă împrumut... Fiindcă, parol, am rămas fără un... leu!

La ce bun?

— Degeaba! Eu nu cred în injecții și'n vaccinări!
— Rău domnule! Și de ce nu crezi?
— Fiindcă e simplă chestia. Uite ce e... Eu am avut un copil pe care-l vaccinasem. Într'o zi a căzut de pe fereastră în curte și la o săptămână a murit. Așa că la ce bun vaccinarea?

La doctor

— Ascultă doctore, ce iei d-ta pentru un guturai straşnic?
— Pentru d-ta 300 lei!

Cine e?

Doi inși stau de vorbă în stradă. Deodată trece pe lângă ei o femeie pe care unul o salută foarte ceremonios...
— Cine-i asta? Vreo cucoană mare?
— Sigur! Este femeia cea mai respectată din cartierul meu. Îngrijește [illegible] și chiar o mie de persoane [illegible]...
— Ce vorbești? Atunci trebue să fie tare bogată! Și'n acelaș timp o mare filantropă?
— Da'de unde măi! E [illegible]...

Biruitorii dela Nalcik urmăresc aprig pe inamic

In momentul când propaganda vrăjmașă își slobozește toate fanfarele spre a exploata bombastic înaintarea britanică sau debarcarea americană pe litoralul nord-african, nimeni nu mai suflă nicio vorbă la inamic despre victorioasa înaintare româno-germană în Caucaz, acolo unde toate obiectivele sunt atinse și chiar depășite de învingători.

Deosebirile sunt totuși mari între succesele unora și ale altora, și aceste deosebiri sunt toate în favoarea germanilor. Câtă distanță, într'adevăr, dela retragerea strategică a mareșalului Rommel în Africa, la înfrângerea categorică a unităților sovietice dela Nalcik!... Nu aceeași importanță are o manevră de repliere în pustiul african și o retragere cu sângeroase pierderi în munții Caucazului.

Războiul în deșert, în care mareșalul Rommel s'a dovedit admirabil strateg, atunci când a avut posibilitatea de a manevra liber și iscusit, are foarte multe asemănări cu manevra escadrelor navale în vasta nemărginire a oceanului. Și pe mare și în pustiu, ceea ce importă în primul rând, nu este să câștigi spațiu mort, ci să surprinzi forțele inamicului la mare strâmtoare, și atacându-le cu efective sdrobitoare, să le nimicești. Pe mare, ca și în deșert, prea puțin interesează dacă ai cucerit sau dacă ai pierdut teren, mai ales atunci când este vorba în pustiul african de regiuni cari trecând de mai multe ori dintr'o mână într'alta au fost succesiv devastate de ambii adversari.

Câștigarea sau pierderea terenului în pustiu, nu interesează decât în măsura în care te-ai apropiat ori te-ai depărtat de bazele cari te aprovizionează. Este tare cel care și-a păstrat intacte căile de aprovizionare. Este slab cel care a lăsat pe inamic să i le reteze. Slăbește, iarăși, cel care se depărtează imprudent și precipitat de bazele de alimentare.

Spre deosebire, deci, de calma și calculata manevră a Mareșalului Rommel în pustiu, unde ilustrul comandant german ieșind din zona depresiunii Kattara, și-a regăsit putința de a manevra în largul său acolo unde nemărginirea nisipului îi îngădue manevră de învăluire, — înfrângerea dela Nalcik a brigăzilor sovietice este din ce în ce mai mare.

Către piscurile cu glugi de omăt ale Caucazului, marea unitate de munte română care a pătruns deunăzi în Nalcik, și-a continuat înaintarea dealungul unei artere de hotărîtoare însemnătate ajungând să lase Nalcikul cu 100 km. în urmă. Spre defileurile cu codrii întunecoși, vânătorii de munte români își desăvârșesc isbânda dela 28 Octombrie, îmbulzind pe inamic în văgăunele văilor, către cercul munților ale căror semețe creste sunt de pe acum înveșmântate în albe pelerine de zăpadă.

Bombardamentul artileriei noastre face escortă de sprijin înaintării vânătorilor. In singurătățile codrului fiecare detunătură face să dârdâie solul pădurilor uriașe; trăgătorul ghemuit la pândă simte vibrația surdă a copacului de care și-a lipit urechea, și vâjâitul acesta amintește vuetul poienilor din pădurile natale, în zilele când trunchiurile arborilor răspundeau cu prelungi vibrații fiecărei lovituri de topor. Ca și securile tăioase, batalioanele de cremene ale vânătorilor noștri de munte, despică pârtie în jungla Caucazului, lichidând în ajunul gerului pe ultimii vrăjmași, măcinați și de și prin meselele defileurilor.

Câștigarea sau pierderea terenului loviturii de topor. Ca și securile

In cursul lunei Octombrie, 411 voluntari au pornit spre front

In adâncul adevăratului suflet românesc — viteaz și dârz — sălășluește fără tăgadă o neprețuită comoară de virtuți, coborâtă, ca o zestre, din zări și leaturi străbune de necontenită și neînfricată luptă.

Desprindem acest înțeles, această inevitabilă lege a sufletului poporului nostru, nu numai din pătrunderea istoriei noastre eroic zbuciumată, ci și din cântărirea uriașei voințe cu care au primit încleștarea de față, în mod unanim, vrednicii fii ai Patriei. Entuziasmul luptei nu a fost o firavă floare, fragedă și parfumată, pe care o veștejește cel mai neînsemnat fior de brumă, ci o trainică tulpină, care-și soarbe necontenit, prin bogate rădăcini, curata-i sevă din straturi de strămoșești tezaure.

Impetuoasele valuri de cereri ale voluntarilor noștri de războiu, ne dau dovada acestei ancestrale voințe de vrednică domnească stăpânire a avutului din sufletele și dintre fruntariile țării. Contigentele diferite ale tuturor celor care solicită acest drept al jertfei pentru patrie, — începând dela veterani și până la tineretea cea mai suavă starea lor socială și materială la fel de deosebită, mulți dintre ei smulgându-se din mijlocul celor mai grele nevoi, toate aceste considerații obiective ne dau neîncăluzata măsură a patriotismului nostru voluntar. Ne dau convingerea neclintită că pornim la luptă bravă și sfântă cu conștiințele pline de dreptatea cauzei noastre, pe care strămoșii au apărat-o cu aceiași aprigă încleștare sub neaurile viforoase ale veacurilor românești.

Din lună în lună, din zi în zi, ostașii noștri care s'au oferit voluntar în mase tot mai mari, pentru înălțătoarele tinți ai sacrificiului, stau ca mărturie fără tăgadă, ca pildă evocatoare și înaltă pentru bravă înțelegere cu care au pornit la luptă.

Cu toate perspectivele aspre ale [illegible] care se anunță, dar care nu poate stinge [illegible] lor al jertfei din sufletele adevăraților fii ai neamului, voluntarii de războiu urmează fără încetare linia crescândei și năvalnicei solicitări. Pe această neîntreruptă linie a afirmării se înscriu cei 411 voluntari care au pornit, în cursul lunei Octombrie pe frontul antibolșevic. Dintre ei, 80 sunt tineri care nu au atins încă vârsta încorporării spre a fi instruiți, dar patriotismul lor nu mai poate accepta adăstări. Inimile lor curate și românești îndeamnă spre iureșul bătăliei.

230 ostași tineri sau maturi, fac încă parte din cadrele armatei; mulți dintre ei au mai luat parte la unele din încleștările acestui războiu, iar alții au cerut cu stăruință să fie trecuți din unitățile lor neoperative în cele de pe liniile frontului. Smulgându-se dela rosturile familiilor și gospodăriilor, ei dovedesc și mai trainic marea înțelegere a sacrificiului lor rodnic și nobil.

Ostașii ieșiți din cadrele armatei — părtași ai celor două războaie anterioare — s'au oferit 12. Experiența luptelor trecute le-a călit conștiințele și le-a ascuțit înțelegerea, virtuți cu care pot sta alături de cei tineri, la vitejie.

Pentru spitalele de campanie s'au înscris ca voluntare, în cursul lunii Octombrie, 21 femei. Ele completează și îmbogățesc totodată tabloul scump al curatei simțiri românești și al voinței de luptă.

Prin acest nesecat val de voință de participare voluntară la jertfa care asigură existența, integritatea neamului și avuțiilor sale cu cinste moștenite ostașii noștri bravi se ridică în fruntea celorlalte popoare azi. Am pornit la bătălia sfântă cu deplină înțelegere a rosturilor ei și a sacrificiului eroic pe care îl datorăm patriei mai presus de orice lucru.

Simțirea noastră caldă, gândurile noastre adânci și frumoase, grija noastră continuă și neobosită se îndreaptă cu neprețuită mândrie către acești bravi ostași voluntari, aprig porniți să ne cinstească numele de „Români" în crunțele linii ale frontului.

IZBÂNDITOAREA REZISTENȚĂ A UNEI MARI UNITĂȚI DE CAVALERIE

Atât de splendid s'au comportat în sfântul războiu dela Răsărit toți Roșiorii și Călărașii noștri, din regimentele încălecate sau purtate, încât astăzi încă pare stranie și neobicinuită o săptămână în care nu ni se pomenește nimic despre isprăvile lor de pe front. Sunt încă prezente în toate memoriile acele epice cavalcade ce au executat în cursul anului trecut; admirația românească s'a înfrățit cu recunoștința pentru brigăzile și detașamentele izbânditoare la Kerci și în bătălia dela Marea de Azov. Dacă astăzi se vorbește despre călăreții noștri mai puțin, nu este pentrucă ivirea toamnei ar fi stăvilit galopurile biruitorilor peste nemărginirile smulse sotniilor sălbatice ale Asiei; este pentrucă tainicele socoteli ale înaltei strategii au distribuit marilor unități de cavalerie române misiuni importante de vremelnică defensivă, mai puțin răsunătoare decât izbânzile Vânătorilor de Munte învingători la Nalcik.

Dacă aceste sectoare de apriga defensivă se înscriu mai rar în comunicatele Inaltului Comandament, nu este totuși mai puțin adevărat că în pozițiile unde rezistă regimentele de bănățeni, olteni și dobrogeni ai acelei mari unități de cavalerie pe ramificațiunile de Vest ale Caucazului se risipește zi și noapte o sublimă bravură. Camarazii noștri întorși în ultimile zile din acest sector mai obscur al frontului își mărturisesc înmărmurirea în fața vitejiei acestor regimente care — fie încălecate, fie purtate — se comportă necontenit ca în primele săptămâni ale sfântului război.

Iarna care vine, — priviți — nu se dovedește nici de cum aliata vrăjmașilor noștri. De pe acum ei au început să simtă aceasta nu numai în cele două gigantice metropole asediate, — Moscova și Leningradul — unde populația osândită să moară curând de foamete și ger rontăie clănțănind de spaimă și flămânzeală ciolanele ultimilor guzgani capturați prin beciurile unde a îmbulzit-o bombardamentul. Nu numai în aceste imense aglomerațiuni urbane suprapopulate colții crivățului vor mușca în carne vie de politruci, dar și pe frontul Stalingradului unde expiră ultimele rezistențe și în fața călăreților noștri care resping prin eroice contraatacuri inverșunatele asalturi ale vrăjmașilor.

Sunt regimente recrutate din cele mai deosebite județe ale României; dar și pe cei din Dobrogea, și pe cei din Banatul de dincolo de Carpați și pe cei de dincolo de Olt îi călăuzește aceiași sfântă credință în izbânda care va consfinți dreptatea și va întregi marea vatră românească, din nou cuprinsă între hotare împărătești.

Escadroanele din marea unitate de cavalerie care au repurtat această biruință au realizat în cursul lunii August o mare performanță în luptele pentru cucerirea portului Anapa. După nouă zile de încleștare cu inamicul și după ce sparg rezistențele de pe înălțimile care străjuesc portul Primosko-Ahtarsky, executând o mișcare de învăluire, îl cuceresc în ziua de 13 August.

Trecerea Cubanului nu formează un baraj în calea înaintării vânjoșilor Bănățeni, sprintenilor Olteni și dârzilor Dobrogeni.

Canalul Curka, o altă linie de rezistență pe care bolșevicii rezistă cu îndârjire, a fost trecut, în legătură cu alte unități de călăreți români.

In regiunea localității Kostacskaia, călăreții noștri întâlnesc linii succesive de apărare, care fiind orientate spre mare, sunt sfărimate prin acțiuni de flanc. Drumul spre Anapa este deschis. Marea Unitate se îndreaptă spre țărmul mării și după ce dă peste cap pozițiile care preced intrarea în oraș și port, angajează una dintre cele mai grele lupte. Pe străzi, pe după clădiri și baraje de fier, cavaleriștii atacă acum ca infanteriștii.

Riposta tunurilor bolșevice din largul mării nu mai poate clinti din loc pe călăreții noștri care, în seara zilei de 31 August, au cucerit deplin orașul și portul Anapa.

Bănățeni, Olteni și Dobrogeni, căliți în lupte dealungul stepelor, se acoperă de o nouă faimă în regiunile muntoase ale Caucazului.

O MITRALIERĂ SOVIETICĂ NECĂJIA PE VÂNĂTORII DE MUNTE

Cota 910. Este vârful stâncos al unuia dintre ramificațiile de Nord ale munților Caucaz. După grea și inverșunată luptă, unitățile unei divizii române de Vânători de munte au cucerit înălțimea. Acum observatorii stau aici și cuprind cu vederea îndepărtata vale dinspre Sud, care se întinde în ondulări râpoase, line, până spre vârfurile acoperite de zăpadă ale uriașilor munți caucazieni.

Cota se află în mâinile noastre de patru zile. Din prima noapte observatorii s'au ascuns în tranșee și pândesc spre dușmani prin telescopul (goniometrul) care este camuflat cu niște tufe de lemne. In timpul zilei, cea mai mică mișcare la postul de observare ar aduce după sine moartea, fiindcă bolșevicul mai stăpânește încă partea stângă a acestor înălțimi. Noaptea, li se aduce observatorilor aprovizionarea, pe căi primejdioase care sunt încă în mâinile dușmanului. Acest lucru cere adese ori mari sacrificii. Chiar eri s'au întors la companie răniți doi dintre cei însărcinați cu aprovizionarea. Și aceste toate necazuri numai din pricina unei mitraliere, pe care bolșevicii au plasat-o la stânga postului nostru de observație, și care predomină coasta stearpă.

„Cloșca", astfel cum botezaseră soldații mitraliera, cu humorul lor, se făcea observată toată ziua într'un mod cam neplăcut.

Comandantul companiei, prin observatorul special, a dat de urma acestui cuib de foc. Știa acum ce avea de făcut. Se impune recrutarea unor voluntari. „Cloșca" trebue gâtuită. Recrutarea voluntarilor nu durează mult timp. Se găsesc pe dată cinci oameni care să întreprindă această ispravă. Fiecare dintre ei își examinează pistoalele automate, la centură și în buzunarele hainelor ei au grenade de mână.

„Domnule căpitan, noi plecăm".

Orice alte explicațiuni mai mărunte devin inutile. Intreaga companie le cunoaște, ca și arma automată. Se știe de asemenea de ce fel de hotărâre trebue să dea dovadă cei cinci oameni. Camarazii lor îi privesc cu un sentiment de mândrie, și nu-i scapă din ochi atât timp cât mai pot fi priviți pierzându-se în zare. După aceea noi bănuim mai mult care este drumul lor prin porumbiștea coaptă a văilor, prin care ei trebue să facă un ocol mai îndepărtat și astfel să captureze arma automată, după planul întocmit în graba de către sergent, comandantul acelei grupe de oameni.

S'au scurs două ore. Ultima știre este adusă aproape după o oră, dela observatorul cotei 910.

— „Merg pe brânci, cu totul încet, înaintând!"

Căpitanul aleargă singur la telefon.

„Raportează fiecare mișcare și observă cu multă agerime tot ceeace se întâmplă chiar până dincolo de inamic. Dacă este nevoie, să se atace!"

Câte o împușcătură izolată de armă rupe liniștea care plutește între văi în răsăritul lucios.

„S'a descoperit. Impușcătura venea dela o armă rusească".

„Ne târâserăm până la o apropiere de douăzeci și cinci de metri de bolșevici. Atunci ei ne observară. O împușcătură fu slobozită și îndată după aceia și îl curăm să vâjâie prin aer dintr'o dată cele cinci grenade de mână asupra țintei".

Astfel povesti sergentul Stanciu, comandantul acelei grupe de ostași întreprinzători.

Nu mai lăsară pe bolșevicii surprinși să-și vină în fire, și făcură un salt înainte. O a doua salvă de grenade fu aruncată, ea trebuind să răspundă aproape simultan roșilor. Spre norocul lor, oamenii noștri se găseau în siguranță. Incă vreo câteva salturi și iată pe cei cinci vânători de Munte în fața armei automate bine zidită în postul ei. Unul dintre bolșevici, — era atunci, pe cât îmi pare, singurul supraviețuitor — privi peste parapet.

„Predaisia!", îi strigă bravul sergent, așa de bine ca să poată înțelege.

Bolșevicul ridică un pistol automat peste parapet cu intențiunea de a împușca. In aceiași clipă fu nimerit de o lovitură de armă a unuia dintre camarazii români, care se târâse dinspre flanc. După aceia rămase totul în liniște acolo sus.

„Incă odată grenadele!"

Cu capetele lipite de pământ oamenii așteptară explozia. Atunci se ridică primul dintr'o săritură năpraznică peste parapet. Arma automată zăcea, pe cât îi pare, înțepenită, dar ușor răsturnată. Alături era și mica garnizoană. Șase oameni și toți morți. Fiind asigurați din ambele părți oamenii din grupă eliberară mitraliera. Ea nu mai putea fi întrebuințată, dar toți oamenii companiei trebuiau să vadă dihania care pricinuise atâtea necazuri camarazilor. Ultimele grenade sfărâmară în bucăți întăritura de beton a mitralierei, iar după aceia oamenii se înapoiară.

GHICITORI

DESLEGARILE LA GHICITORILE PUBLICATE IN NUMARUL PRECEDENT

71) Musuroaiele de cârtiță; 72) Urechile; 73) Curcubeul; 74) Acul; 75) Acrul.
76) Albina; 77) Apa; 78) Ariciul; 79) [illegible]; 80) Cartofii; 81) Berbecii când se bat; 82) Biserica; 83) Betia; 84) Biciul; 85) Dovleacul cu pepenele; 86) Boii cu coda; 87) Boul; 88) Biciul; 89) Bragа; 90) Brânza; 91) Banul; 92) Albina; 93) Albina; 94) Gropa; 95) Dovleacul; 96) Clanța ușii; 97) Bujorul; 98) Ciuperca; 99) Butoiul cu vin;

100. Am o fetiță
Sărutată de toți în guriță.
*
101. Am o găină pestriță
Șade numai pe poliță.
*
102. Am o vacă mare
Cu țâța'n spinare.
*
103. Rotogol rotund
Ține capu'n [illegible]
*
104. Pe apă înnoată
Și'n pământ nu putrezește
*
105. Nici moartă nici vie,
Numai din coadă adie.
*
106. Usturime cu durime
Când mi-l iau îmi pare bine.
*
107. Sus bat laturile
Jos cad negurile
*
108. Ce-i rotund
Și fără fund?
*
109. Roșu e, măr nu e
Păsări are, plăcintă nu-i
*
110. Ce trece des prin vatră
Și câinii n'o bagă în seamă.
*
111. Jupuit și mân...
Dar sbiară [illegible]
*
112. Cingarele mărunțele
Merge pe drum înșirățele.
*
113. Am două strubeiașe
Ziua-s pline, noaptea-s goale.
*
114. Mânăstire 'ntr'un picior
Ghici, ciupercă, ce-i?
*
115. In jos merge deșert
In sus vine umflat
*
116. In mijlocul satului
Rage buhaiul 'mpăratului
*
117. Moș Nicolaie
Doarme pe casă'n paie
*
118. Am o vacă slabă
S'o duc de coadă la apă
*
119. Bute peste bute
Sus coadă de vulpe
*
120. Suflet nevinovat
Stă legat.
*
121. Suflet n'are, suflet duce
De pământ nu se atinge
*
122. Care casă-i spânzurată
Pe lemne agățată.
*
123. Cine-i la cap ca o lată
Și la coadă ca o daltă
*
124. Curelușă bravă
Paște câmpul de otavă
*
125. Casa dracului
În mijlocul satului
*
126. Ce e de făcut în casă
Fără mână de om?
*
127. Cine e mai sfânt decât toți sfinții
Și suflet n'are?
*
128. Titiană lană
Strigă noaptea'n poiană
*
129. Hoțul intră în casă
Dar capul afară-și lasă
*
130. Cine intră'n casă
Cu capul în jos?
*
131. Are coarne și nu-i bou
Are samar și nu-i măgar.

IMPĂRTIREA ISTORIEI ROMÂNILOR

De strămoși se cuvine a vorbi. Altă dată i-am înlăturat, fiindcă ni se părea că prea mult, și de prea multă vreme, se vorbește de dânșii, așa încât noi, cu firea și cu fapta noastră, care fără îndoială a fost și e vrednică de interesul tuturora, dar, mai ales, de aceiași a noastră iubire, ne cam pierdeam în umbra lor așa de largă. Au dreptul să se pomenească despre ei acei care n'au fost strămoși, și nu numai Romanii, ci, pe cât li se cade, așa de mult și ceilalți, viteaza și atât nedreptățita, în viață și în scris, rasă a Tracilor. Am urmări și căuta, se înțelege, cu prețul ce e de nevoie nu numai pentru că ei au fost în istoria lumii întregi, dar pentru că ei sunt vii. Pentrucă-i avem în noi, pentru că numim ape și munți după vechile lor cuvinte, pentru că lumea satelor noastre se îmbracă și crează frumusețea după datina lor milenară, pentrucă anume așezăminte, din fericire ne... o ... dela ei, pentrucă în gândul și în simțirea noastră e ceea ce a trăit într'înșii.

Și iată urmează Roma, nu e o cucerire și o dominație de Împărați, ci nu o ... a rasei ... din amestecul italic, o vărsată a milioane de oameni cari, dela sine, fără conducători și fără garanție, au luat lumea în piept și ... ținuturi pustii care pe urmă au zburat ca să protejeze cu largile lor aripi ... Cezarilor.

A venit o vreme când ele s'au dus de pe malul stâng al Dunării, dar acea'a nu putea să însemne cum caută s'o afirme din nou, ca o nesfârșită ură, știința ungurească, pornită iarăși într'o oarbă furie servilă și de renegați desființarea unui neam, o dispariție. Legenda Dunării hotar, — nici măcar hotar de Stat, fiindcă Roma nu putea să renunțe niciodată și ea n'avea dreptul să părăsească nimic din ce ajunsese a face parte din însăși esența ei indestructibilă —, această legendă de mărginire și de îngustare trebue să fie părăsită. Am fost pe amândouă malurile strămoșeștii Dunări, trecând de pe unul pe altul ca în casa noastră, și rasa românească pe alocuri robită și dărâmătoare, amenințată de pieire, a văzut de-a lungul secolelor, epile ... trei mări.

Așa fiind, vremea când Statul român se dăduse o clipă înapoi, cu gândul neapărat de a se întoarce iarăși în cesace de drept, se cuvine dar neamul exista și era în plină desvoltare, nu se cade să fie cuprinsă sub jugitoarea formă de: năvălirile barbarilor. Aceștia, în fond adânc respectuoși față de Imperiul pe care-l serviau pe bani, când nu mai erau stăpâniți de frică, au putut să stea, ca răscolași în fața legiunilor, ... ne fericite în lupta cu aceștia noaștem părăți, dar față de satul nostru ei, cari n'aveau ideia de stat și mijloacele unei administrații, nici destoinicia de a cârmui după modelul pe care l-a lăsat pentru toate timpurile Roma, n'au fost, ferească Dumnezeu, nișe jefuitori din urmă, niște stăpâni politici și nișe tirani.

„Satul fără Stat", întâia împărțire a vieții poporului românesc, iva brâul ... sprijinit, be, uneori alipindu-se ... alaiurile lor în largul lumii, ... în ovărăși ostășește. „Oamenii pământului" au rămas.

O a doua împărțire e a creației lor. Nu, vă rog, „întemeierea principatelor" sub care firmă s'au dat mai eri încă lupte așa de înverșunate între două concepții istorice deosebite, fiecare cu argumentele și cu datele sale. Ci această epocă, de un interes dramatic, începe dela cea dintâiu colaborare a elementului românesc și formațiuni de Stat nouă. În afară de ideia romană, și oricare ar fi numele și baza majorității țară sau clasa conducătoare a acestor State. Numirile naționale nu eran pe atunci un obiceiu și o necesitate. Formule politice cunoscute, legate de glorioasă stăpânire, se primeau și de popoare care știau bine ce se făcea cu ele, dar nu socoteau că se cuvine față dintr'o tradiție admisă. Astfel am fost și ctitori de State „bulgărești" fără să aibă cineva dreptul de a se face domn exclusiv peste o ispravă care este și a noastră.

Dar, odată cu epoca modernă, astfel de formațiuni amestecate și confuze s'au înlăturat dela sine. Instinctul popular s'a înălțat la caracterul de Stat și la treapta desvoltării. În Argeș sau pe malurile Moldovei, întemeietorii, cari sunt mult mai curând continuatorii vechilor Domni, ai județelor de pe vremea satelor Stat, s'au înfățișat ca niște căpetenii încoronate, cu drepturi împărătești, și unea Țări Românești cea din Nord ajungând am zice spre deosebire de cealaltă țara Moldovei, deși acum hotarele ei mergeau mult mai departe de cât cursul de sus, clar și spumegat, al unei ape de munte.

După vremea Țărilor Românești ocupate de consolidarea și legătura lor între ele a venit o alta, în care s'au dat dese și grele lupte, cu multă durere și destulă mângâiere în conștiința marii datorii de îndeplinit: vremea apărării contra multor răvnitori la pământul deschis prin sudorile noastre roditor, dar în frunte dușmanilor, străini de noi în toate privințele și dușmani firești prin însăși realitatea de a fi a puterii lor, deși înveșmântată, râpede, în haina romană a Bizanțului, au fost Turcii osmanlâi, reprezentanți ai Asiei cotropitoare. E deci epoca apărării naționale, cu Ștefan cel Mare în frunte, ca urmaș el însuși al Românului schimbat la înfățișare care a fost Iancu Vodă „Hunyadi". Nu o vreme de cruciadă ca în Apus, ci de defensivă națională. Dar, ca însușire de căpetenie a conducătorilor, o vreme de cavaleri.

Urmașii lui Mahomed al II-lea au admis granița Dunării: mare lapt pentru noi. Am fost liberi să încercăm fapta noastră. Am făcut-o în legătură cu ideile Renașterii apusene și cu tendința europeană spre etatism. Fie și cu chibzuiala oarecum personală și egoistă, a lui Petru Rareș și cu bolnăvicioasa pelimă a Lăpușneanului, e vremea viteților, cu Ion Vodă cumplitul și cu Mihai.

Dar un timp de liniștită așezare vine cu veacul al XVII-lea. Acum Domnia e pentru Domnie. Vodă e un monarh în mijlocul unei curți pe care o împodobește în toate privințele. Putem numi astfel o perioadă de vreo sută de ani pe care e pentru acești monarhi ei înșiși.

Datina e încă în temeiul, și pentru Vasile Vodă și pentru bunul Matei și pentru pomposul Brâncoveanu. Dar, sub aceia care erau numai în Fanar Fanarioți și nici trebuiau să fie Români ideile Apusului, primite, determină reforme, adaptate însă la împrejurările noastre. Și iată de ce, în loc de firma „epoca Fanarioților", trebue să spunem reformele europene.

Dar vechiul fond nu admite asimilarea cu oameni. Secolul XIX-lea e al unei Renașteri naționale cum s'a spus ... fi ferecit prin imitarea Apusului, și pentrucă s'a trezit în noi, odată cu conștiința de rasă, nevoia de a ne întoarce la noi înșine, cu tot ce învăța istoria și păstra țăranul. E era românească, a creațiunilor culturale pentru întregirea națională.

DESPRE LUCRURI ȘTIUTE ȘI NEȘTIUTE

Săliștea-Sibiului

Nimic nu întrece Săliștea, în vederea munților hotarului, sub culmea împădurită a Netedului, cu plimbările multe și dulci și tinte răcoritoare a izvorului de apă bună, ce răsfiră în toate părțile ulițe și ulicioare întortochiate, cu livezi adânci și mari case gospodărești. Porțile de lemn săpat, care n'au însă niciodată frumusețea gingașă a celor din Gorj, încadrează Duminecа și sărbătorile chipuri subțiri, albe, de bătrâni și bătrâne ca din vremurile patriarhilor: câte unul din acești vechi gospodari și „economi de vite" are mai multă avere decât cutare care-și plimbă la șoseaua din București caii focoși și cupeaua cu blason, dar, cât despre aceasta, el nu-și părăsește până la moarte frumosul port sprinten și păstoresc al ce a fost în tinerețea lui. După această bătrânească priveliște a porților mai câte-ți vine a crede că în mândra și marea Săliște nu sunt flăcăi și fete. Dar află la un loc zburdând de sănătate și voie bună în cele mai strălucite porturi cu catrințele negre pe care lunecă, lângă firele de aur, la „Pavilionul" dansurilor, lâncă râu. Acolo se întind horele în care flutură fechiole și mânecă albe, pe când flăcăii cu floarea în picior scutură scândurile de tot praful din ele, la cântecul prelungit duios sau aprins sălbatec, al Tiranilor.

Cea mai aleasă frumusețe românească se desfășură la lumina clară a muntelui. Săliștencele sunt vestite în tot Ardealul, și Săliștenii sunt de aceiași părere ca și străinii: nunțile se fac de cu vreme, și la danț vezi uneori codane abia răsărite, care mâine vor fi mirese.

Bogăția și cultura stau însă și ele alături cu acest dumnezeiesc dar al frumuseții. Banca din Săliște, cu un local cum nu se poate mai bun, e un solid și înfloritor așezământ, care se deosebește de celelalte prin aceia că-și dă tot venitul pentru școală. Școala aceasta are trei învățători, dintre care unul conduce și corul, care - printre cele mai bune ale satelor din Ardeal. Directorul, un om de ispravă e și unul din cei mai mari improvizatori umoriști pe care i-am auzit vreodată, și e păcat că nu încearcă să și scrie. Nimeni nu iese dela școală, și toată lumea cetește bine.

Biserica cea mare e numai din 1781, dar ca e vrednică de trecutul și de prezentul Săliștei. E făcută în cruce după felul clădirilor muntene din vremea Brâncoveanului, dar brâul o taie numai sus, așa încât firidele de jos, rotunjite, sunt foarte mari, pe când cele de sus sunt numai cadre potrivite, mărunte pentru icoane.

Tot așa e și bisericuța din Netedul, cu cimitirul răsfirat, ale cărui cruci, albastre, roși, săpate bogat în fel de chipuri, par niște flori uriașe de lumânărele sau de busuioc. Din loc în loc, se văd icoane supt coviltire de zid, ca niște fântâni de drumul mare. Și undeva în capăt, într'un fel de livadă descoperi abia vechea bisericuță măruntică, acum o capelă unită unde am apucat încă la 1900 pe cel din urmă preot, îmbrăcat țărănește în această reședință de protopopie neunită, cu protopopul doctor în teologie de la Iena.

Afară de biserica cea mare, Săliștea mai are două, în sus către munte. Una a fost zidită deunăzi, într'o neașteptată și urâcioasă formă gotică, cealaltă e în capul spre pădure, la Gruiu. Aici erau odată de jur împrejur copacii sălbateci, și unde se văd ruine sau cămăruțe căzlete, locuite de biete femei bătrâne, ștăteau pe atunci călugării, meșterii de scrisoare frumoasă și de zugrăveală. Ei au format pictori care au lăsat acest meșteșug urmașilor lor, și până astăzi două fete care trăiesc singuratec fac cu sârguință și evlavie aceleași icoane de sfinți pe care le făcuse, atâția ani de zile, părintele lor. Biserica unită e astăzi pustie, și portița bătută în cuie taie drumul la dânsa, pe când gardurile de lemn se apleacă tot mai mult în iarba nestatornică a cimitirului cu crucile căzute.

SOCOTELI DE PETRECERE

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

25) Următoarea numere: 18, 23, 47; 96, 2; 100

26. I Problemă

I	II	III
—0	1—3	4—3
1—4	1—1	0—5
—6	2—3	6—1
4—1	4—3	2—0
3—1	2—3	0—4
2—6	2—3	1—0

II Problemă

I	II	III
6—5	0—0	2—5
2—0	6—6	4—0
4—6	2—1	4—1
0—6	3—4	3—3
4—2	2—4	1—3
3—0	6—1	3—6

A doua oară se înlătură pietrele:
1 6 1 2 2
1 1 0 3 2

27. O bucată în colțul din dreapta sus este în fel.

28. VASELE CU FLORI

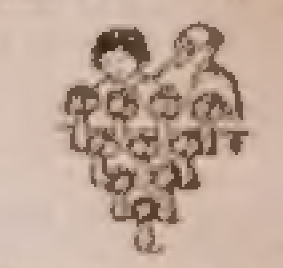

Sevastița a așezat zece vase cu flori pe o masă. Când le-a văzut Moș Glumici i-a spus: „Mută trei vase, dar nu schimba forma aranjamentului. Sevastița n'a priceput. Cine vrea să-i arate?
*
29. CARTOFUL

Aveți în față un cartof. Cercetați care ar fi mijlocul ca prin patru tăieturi — fiecare să treacă prin mijlocul (centrul) cartofului — să împărți în două părți egale, astfel ca ele să prezinte împreună, după tăiere, opt suprafețe plane.
*
30. BRÂNZA GAURITĂ

Moș Glumici vine în bucătărie cu o bucată de schweizer de formă neregulată — o vedem în figură — și spune Sevastiței: „Taie o bucată din ea și formează un pătrat". Sevastița repede, arată o linie pe care o notăm (a—b) și spune: „Tai această bucată și o așez jos". „Da" răspunse Moș Glumici „dar încearcă să rezolvi problema fără să tai nici o gaură a brânzei!"
Astai mai greu dar se poate.

CUGETĂRI

Pământul își înnoiește florile în fiecare an, dar nu aurul din adâncuri.
*
Strălucește mai mult ce răspunde mai bine soarelui.
*
Ce frig trebue să fie vepsăminte de dispreț din care mulți își fac hermina regală.
*
Sunt suflete care mor de foame în palatul împărătesc al trupului trufaș.
*
Dacă sufletul e al trupului, trupul nu e al lutului.
*
Unii filosofi zic: moartea nu se poate explica, prin urmare nu există.
*
Omul e singurul animal pe care natura nu-l face întreg.
*
Nu-ți îngropa bine mortul care se doarme și în sufletul tău.
*
Opincile de fier cu care faci drumul minunate, sunt aproape de tine: [illegible] de inimă.

VÂNĂTORII DE MUNTE ROMÂNI IN CAUCAZ

La postul de comandă al unei Divizii Române de Vânători de Munte sună telefonul. Ofiterul cu informatiile primeşte următoarea ştire dela batalion:

— „Inamicul a format un cap de pod la liziera de Vest a râului B. şi a trecut, la ora 4 dimineaţa la adăpostul ceţii".

Informaţia a fost imediat transmisă Comandantului Marei Unităţi care ocupă un sector pe râul B., ce se varsă în Terek. Râul spumegând isvorăşte din coastele Elbrusului şi este hotarul dintre ţinutul muntos al Caucazului de Nord, ocupat de trupele aliate şi Munţii Caucazului propriu zişi, aflaţi încă în mâinile bolşevicilor.

Vânătorii de Munte români au primit misiunea importantă de a atrage în sectorul lor trupe importante inamice, pentru a descongestiona şi uşura atacul german de tancuri în direcţia răsăriteană, către importantele isvoare petrolifere.

In timp ce generalul citeşte ştirea, vine a doua informaţie din partea batalionului:

— La răsărit de B. am luat contact cu inamicul, care a format peste noapte un cap de pod".

Acum, situaţia este clară. Inamicul intenţionează să facă o spărtură în poziţia ocupată la B. de Români. Dacă reuşeşte, atunci bolşevicii cad în spatele tancurilor germane care au înaintat mult spre Est şi astfel vor împiedica acţiunile în regiunea petroliferă. Ceea ce este hotărîtor în această chestiune, este faptul că dela B. spre regiunea dinapoia frontului se află o bună şosea asfaltată, una din puţinele şi micile şosele bune, pe care potentaţii ruşi au construit-o aici în apropierea pitoreştilor localităţi balneo-climatice nord-caucasiene. Şoseaua a fost construită fără nici un sens şi fără totuş, în mijlocul unei reţele de drumuri aflate într'o stare primitivă şi îngrozitoare. Pe acolo pe unde s'au plimbat cândva comisarii sovietici cu femeile lor în automobile de lux, ar trebui să se desfăşoare acum atacul bolşevic, în spatele tancurilor germane. Şoseaua joacă şi în această campanie, ca în toate războaiele, un rol hotărîtor.

Comandamentul Marei Unităţi îşi dă imediat seama de primejdie. Trupele sale au dovedit anul trecut, în marşul dealungul Ucrainei, că ştie să coopereze cu unităţile germane. Crucea de Fier cl. I-a şi „Mihai Viteazul" cari îi împodobesc pieptul de oştean sunt dovada capacităţii şi a faptelor sale de arme. Comandantul de batalion a primit numaidecât indicaţiile necesare. Cele două capete de pod trebuesc reduse cu orice preţ, încă în cursul zilei, prin contraatacuri, deoarece s'ar putea ca bolşevicii să aducă forţe puternice în cursul nopţii peste râu şi să se întărească.

Comandantul de batalion nu se poate aştepta la nici un ajutor pe timpul contraatacului din partea batalioanelor vecine, deoarece nici sectoarele lor nu pot fi lăsate fără apărare. In schimb, îi stă la dispoziţie o baterie germană de artilerie de ultimul model care, a ajuns spaima bolşevicilor. Cu acest sigur ajutor german, soldaţii români vor putea să stăpânească situaţia.

Pe liziera vestică dela B. grupul de şoc bolşevic, care a pătruns în zorii zilei, s'a fixat într'un grup izolat de case şi trage de aici în poziţiile româneşti. Un atac de infanterie împotriva a-

cestui cap de pod întărit ar aduce pierderi însemnate de oameni. De aceia sunt puse în acţiune aruncătoarele de ceaţă. Bateria ocupă imediat poziţia şi înainte ca bolşevicii să aibă timp să-şi ia măsuri de siguranţă, se trag 12 salve, „obişnuita raţie". — cum spun artileriştii. Traectoria de foc poate fi urmărită perfect cum îşi atinge ţelul. Nori de fum şi praf se ridică din mijlocul grupului de case. Focul durează numai câteva minute. Efectul este nimicitor. Vânătorii de Munte români, sprijiniţi de branduri şi de mitraliere, se apropie de case şi nu mai găsesc decât mormane de ruine. Resturi din trupa inamică opun o rezistenţă slabă.

Românii au reocupat poziţia cu pierderi destul de mici: doi morţi şi cinci răniţi. Câţiva bolşevici au reuşit să treacă apa, iar restul au fost făcuţi prizonieri. Bolşevicii au plătit încercarea de atac în acest punct cu pierderi sângeroase.

Soarele se află la asfinţit. Al doilea cap de pod trebue cucerit înainte de înoptare. Aici bolşevicii au pătruns călare pe cai prin apă. Partizanii şi locuitorii dintr'un cartier al oraşului B. au atacat mişeleşte sentinelele române pe la spate. Aşa a putut inamicul să se strecoare aici. Un observator german de artilerie i-a reperat pe neaşteptate într'un câmp de porumb.

Vânătorii de Munte români, o mică unitate de pionieri germani care, se aflau întâmplător prin apropiere şi grupul german dela postul de observaţie de artilerie s'au aruncat cu puteri unite asupra trupei de asalt sovietice, împiedicând-o să mai atace prin spate poziţiile româneşti. Luptând umăr la umăr, primejdia a fost îndepărtată. Un locotenent de pionieri german a comandat această unitate de luptă, la un contraatac şi a isgonit pe inamic. In fruntea unităţii germano-române, bravul locotenent german a căzut sub focul viu al bolşevicilor surprinşi de acest contraatac brusc. Inaintarea lor a fost însă oprită şi locotenentul german a salvat situaţia momentan critică, prin moartea sa de erou. Alte întărituri au ţinut pe inamic în loc până când a sosit ceasul contraatacului.

Inainte să apară primele stele pe cer, generalul a primit următoarea ştire la postul său de comandă:

— „Nu mai există nici un inamic înarmat în partea această a râului". Primejdia a fost înlăturată. Din mărturiile prizonierilor s'a putut constata că în acest sector fuseseră trimise trupe de elită, bolşevicii ţinând să treacă râul cu orice preţ. Dar acestea au fost manevre disperate ale comisarilor, fiindcă toate regimentele puse în linie, în acest sector, au fost decimate, aşa cum reiese şi din mărturiile prizonierilor.

Vânătorii de Munte români şi-au îndeplinit misiunea lor spre complecta satisfacţie a comandamentului armatei germane. Atacul bolşevic de descongestionare a eşuat cu toate trupele numeroase aduse în acest sector. La Răsărit, acolo unde aceste trupe au lipsit, trupele germane tankiste, sprijinite pe flancuri de divizia de Munte şi-au atins obiectivele ordonate şi s'au apropiat de ţinuturile petrolifere. In această acţiune s'a verificat încă odată camaraderia româno-germană pe frontul de Răsărit.

Caporal t. r. Walter May
Reporter de Războiu P. P.

O FRUMOASĂ BIRUINŢĂ A UNEI MARI UNITĂŢI DE OLTENI

Pe frontul împotriva bolşevismului, condiţiunile rele de teren şi atmosferice au încetinit într'o măsură oarecare mersul operaţiunilor.

Unităţile noastre motorizate de artilerie şi-au continuat însă nestingherite canonadele ţinând cu capul la pământ pe vrăjmaşi care încearcă necontenit să smulgă o victorie.

Intr'un sector al unei Mari Unităţi de infanterişti olteni, bolşevicii presează de câteva zile străpungerea liniilor de rezistenţă.

In acest scop, au deslănţuit un foc viu de artilerie şi branduri, ca apoi unităţile lor de infanterie să pornească înainte până la poziţiile noastre. Cu avioane de recunoaştere încearcă văzduhul şi fixează poziţiile noastre. Câteva rafale pornite de jos prind în snopul lor metalic un bondar rusesc şi-l aduc vijelios lângă ei. Celelalte, îşi iau sborul în direcţia de unde veniseră. Sunt sigure că peste câtva timp inamicul va ataca.

N'au trecut nici 10 minute şi iată că de după o creastă de deal, bolşevicii încep să apară ca dintr'o gură de vulcan. Oltenii s'au obişnuit însă cu asemenea „apariţii" şi şiretlicuri şi întâmpină inamicul cu focuri de armă pe bolşevici, pentru a le da impresia că sunt luaţi prin surprindere. Rândurile bolşevicilor se îngroaşe din ce în ce mai mult şi înaintează dezordonat, de pare că în faţă n'ar avea moartea ci o întrunire comunistă. Sunt aşa de aproape de ai noştri încât li se aud înjurăturile. Ofiţerii şi ostaşii noştri aşteaptă cu calm această gloată care nu a învăţat nimic din tainele războiului. Iată-i acum cum coboară şi vor să se răspândească în evantail. Liniştea de mormânt le înteţeşte paşii şi le sporeşte setea unei biruinţi. S'au înşelat însă. Un scurt semnal de „secerare" a fost dat. Mitralierele intră în acţiune, brandurile răbufnesc şi ele din plin iar grenadierii cei mai isteţi se întrec în aruncarea bulgărilor metalici. Desişul bolşevic care ameninţa ca un torent spumegând să acopere copcile de pământ ale oltenilor în care năduşesc trăgând, se răreşte din ce în mai mult. Din stânga, din dreapta, alte valuri încearcă să întoarcă flancurile noastre. Oltenii sunt însă la datorie. Ei formează un zid de granit de care se sparg toate avalanşele bolşevice. Sunt abătute din drumul lor spre drumul veşniciei. Şi când fumul morţii acoperă mormanul de leşuri ruseşti, iar prin faţa liniilor noastre grupe răsleţe de bolşevici scăpaţi cu viaţă se aciuiesc după cadavre, oltenii ţâşnesc din copcile lor şi-i prind în lama baionetelor. Invârtesc cu dibăcie — durda — şi nu se opresc decât atunci când numai au de „lucru".

Pierderile suferite de ruşi în acest unghiu de moarte unde străjuesc oltenii sunt considerabile.

Dar biruinţa oltenilor este prea frumoasă ca s'o putem prinde în cadrul unui reportagiu.

CAVALERIŞTII LUPTĂ EROIC IN MUNŢII CAUCAZ

Până la bătălia Caucazului, această Mare Unitate românească, de curând citată într'un comunicat german pentru cucerirea unei puternice înălţimi în munţi, ne-a mai dat prilejul, încă de atâtea ori, să îi admirăm prin scrisul nostru marile fapte de arme.

Aşa cum s'a precizat printr'un ordin de zi pe Armată, cu ocazia străpungerii liniei fortificată Stalin, ca un fapt unic în istorie, n'acarea cazematelor betonate de către călăreţi, tot aşa trebue să subliniem astăzi, că de abia dela călăreţii acestei Divizii luptă în munţi şi cuceresc înălţimi fortificate şi de mare importanţă pentru bătălia Caucazului.

Pentru a doua oară în acest războiu, aşa dar pilduitoarele fapte ale brăilenilor, ploeştenilor şi ialomiţenilor acestei Mari Unităţi, constitue o acţiune excepţională în războiu, atunci când călăreţii atacă şi cuceresc înălţimi de munţi, puternic organizate şi apărate de inamic.

Şi, că nu este o întâmplare această întrecere eroică a cavaleriştilor noştri, o mărturiseşte ordinul „Mihai Viteazul", cu care a fost împodobit stindardul comandamentului, fiind printre primele Mari Unităţi româneşti decorate cu acest suprem ordin.

Bădări, Coconeşti şi Dumeni au fost primele momente eroice, ale acestei Mari Unităţi de Cavalerie, pentru a căluţurna piatra de hotar nedreaptă la Prut. Şi, pentru că este „Divizia [illegible]", au pornit în iureş călăreţii noştri peste Basarabia unde au [illegible] primit pe pământ de ţară [illegible] continuat marşul [illegible] Transnistria, străpungând linia fortificată Stalin şi luptând [illegible] pe valea Codimei.

Apoi, ne reamintim cu mândrie de luptele lor grele şi victorioase dela Alexandrowca, Kirsanowka, Lipowka, Krivoje-Ozero, Nemirowka, Nikolkowo.

La Nipru, această Mare Unitate dovedeşte că ştie să apere cu înverşunare poziţiile cucerite, trece şi Niprul pela Berislaw şi străbate în grabă stepa Nogai.

După zece zile de supraomenească rezistenţă la Iswestia, Adamowicea şi Tcherwony, cavaleriştii noştri sunt din nou învingători.

Iar în lupta de încercuire dela Saltiskia şi Obitosnaia Divizia aduce o contribuţie importantă la terminarea bătăliei dela Marea de Azov, cu care ocazie armata este citată elogios de Fuehrerul Adolf Hitler şi Mareşalul Ion Antonescu, prin comunicate şi ordine de zi, cu mare răsunet în întreaga lume.

După o iarnă grea pe litoralul Mării de Azov, această Mare Unitate de Cavalerie ia parte la Genitscesk, la ultimile lupte din Crimeea şi apoi porneşte cu aceiaşi sorţi de izbândă în ofensivă pentru cucerirea Caucazului.

Aci, la Slawianskaja şi Temriuk, cad cei mai buni comandanţi de escadroane şi plutoane dar „Divizia zburătoare" înaintează mereu învingătoare, până când ni se anunţă acum, printr'un comunicat german, că neînfricaţii şi neobosiţii bravii călăreţi au cucerit o puternică înălţime în munţii Caucaz, de o foarte mare importanţă pentru operaţiunile viitoare.

Nu pentru prima şi nici pentru ultima oară această Mare Unitate românească de Cavalerie s'a acoperit de glorie.

Se continuă o legendă eroică în ţara Caucazului.

PENTRU VÂNĂTORII DE MUNTE, MUNŢII CAUCAZULUI NU MAI SUNT O PIEDICĂ

După cucerirea Nalcikului, şoimii Carpaţilor, care s'au călit în lupte aprige cu un vrăjmaş mult superior numericeşte, au întârziat prin manevre îndrăsneţe regruparea forţelor ruseşti, care luptă izolat.

Dealungul unei şosele, care străbate Caucazul şi leagă câteva mari centre industriale, ostaşii acestei Mari Unităţi înaintează vertiginos, ţinând cât mai strâns inamicul care se retrage în debandadă înspre alte poziţii, unde [illegible] să-şi poată [illegible] acestei înaintări. Prin marşuri forţate şi prin asalturi succesive, date asupra localităţilor care preced obiectivul principal ce trebuie atins, sprintenii noştri vânători fac acoperirea aripei stângi a unităţilor germane blindate, care la rândul lor se apropie vijelios de punctul-cheie al unei regiuni comerciale şi industriale.

Faptele de vitejie săvârşite până acum de ostaşii acestei mari unităţi de munte, sunt dintre cele mai frumoase. Luptând într'un teren necunoscut şi extrem de accidentat şi desfundat, întâlnind la toate răspântiile sau defileuri puternice rezistenţe, ei folosesc la maximum toate metodele de luptă, care se cer pentru nimicirea unui inamic încăpăţânat şi disperat.

Angajând lupte din ce în ce mai îndrăsneţe, uneori înfăşurând în atacuri cele mai mici unităţi, Vânătorii de munte merg tot înainte. Sunt stăpâniţi de atâta sete de luptă, încât, uneori, uită de oboseală şi alte mici neajunsuri, inerente oricăror ostaşi pe câmpul de luptă şi se afundă tot mai mult în inima putregaiului bolşevic.

Pretutindeni, pe unde cuceresc satele ţinute sub teroarea şi tensiunea luptelor, populaţia civilă îşi manifestă toată recunoştinţa faţă de frumoasa comportare a eliberatorilor, care pun ordine şi redau cultului creştin toate bisericile ridicate de pravoslavnici, transformate apoi de bolşevici în cluburi politice sau magazii.

Acolo unde întâlnesc populaţie cu înfăţişare aspră, — gruzini, sau georgieni, — pentru care cultul familiei este singura lor avere, vânătorii de munte nu trec peste obiceiurile şi tradiţiile lor, aşa cum au făcut 25 de ani regimul comunist. Sunt cazuri când ofiţeri de origină gruzină predându-se ostaşilor noştri cu unitatea pe care o conduc, cer să fie înrolaţi pentru a putea lupta împotriva bolşevicilor.

Războiul dus de cruciaţi jalonează o nouă şi viguroasă mentalitate pe care cangrena comunistă nu o mai poate învinge.

Ostaşii români, fiii ai creştinismului, duc făclia de lumină nouă şi credinţa în învierea sufletească ale unei lumi sdruncinată din temelii, iar nouă ne trimit veşti de răsunătoare biruinţi peste crestele ce se despică în calea torentului Vânătorilor de munte.

ULTIMELE ŞTIRI

Noemvrie
Marți
17
11

Ort. Cel dintre Sfinții Părintele nostru Grigorie episcopul Neocesareei
Cat. Sf. Grigore
Prot. Hugo

„Indurând în liniște și cu bărbăție românească greutățile zilnice, vom răsturna într'o zi pe cele mari ale Neamului".
(Mareșal Antonescu)

marți 17 Noemvrie

INTERNE

Ziua M. S. Regelui la Odesa

In ziua de 8 Noembrie armata și administrația românească din Odesa au sărbătorit ziua M. S. Regelui, printr'un Te-Deum oficiat de preoți în catedrala orașului și în frunte cu arhimandritul Antim Nică. După solemnitate, d. guvernator al Transnistriei și comandantul de legătură al trupelor germane au trecut în revistă compania de onoare.

Luând cuvântul, în numele armatei române, d. general Gheorghiu a elogiat figura M. S. Regelui, spunând printre altele: Numele Regelui nostru este numele gloriosului Mihai Viteazu, care a tras prin sânge și paloș hotarele de veci ale țării, însemnând în cronica vremii până unde trebue să se întindă adevărata brazdă a strămoșilor noștri".

M. S. Regina Mamă Elena printre răniți

Majestatea Sa Regina Mamă Elena a vizitat în ziua de 13 Noembrie așezămintele A. S. R. „Principesa Elena" Spitalul Z. I. 309. Timp de aproape două ore M. S. Regina Mamă Elena s'a întreținut cu fiecare rănit în parte, împărțindu-le țigări și numeroase pachețele cu daruri și interesându-se totodată de starea sănătății, de grijile și greutățile familiilor lor. La plecare, Majestatea Sa Regina Mamă Elena a fost călduros ovaționată de răniți.

Inaugurarea căminului „Căsuța Mareșalului"

In ziua de 22 Noembrie a avut loc inaugurarea Căminului de zi, „Căsuța Mareșalului". In acest cămin care are sală de meditație, sală de mese, găsesc hrană caldă și substanțială cei 104 copii ai școalei primare.

Inaugurarea căminului a fost onorată cu prezența doamnei Maria Mareșal Antonescu.

Inălțătoarea solemnitate dela Regimentul de Gardă Călare

Duminică 15 Noembrie, a avut loc la Regimentul de Gardă Călare, o slujbă religioasă pentru pomenirea sufletelor ostașilor eroi ai Regimentului care și-au jertfit viața pentru întregirea neamului românesc și Sfânta Cruce.

Pioasa solemnitate s'a desfășurat în sala manejului frumos pavoazată, unde s'a improvizat un altar. După ce muzica regimentului a intonat „Rugăciunea", soborul de preoți a oficiat un serviciu divin pentru pomenirea sufletelor eroilor Regimentului.

A vorbit Sfinția Sa Preot Lt. col. Georgescu Gh., care a arătat că astăzi când țara noastră se află prinsă într'un războiu crâncen, este o datorie ca din jertfa celor căzuți pe câmpul de onoare să ne călim sufletul și inima și să fim gata în orice clipă să facem la fel.

A mai vorbit d. col. Elefterescu Comandantul Regimentului care a amintit înainte de toate exemplul Elevului pilot. T. R. Capri Iosif, ce a căzut ca un viteaz cu fața la inamic, luptând pe Don, în atacul unei cazemate în ziua de 5 Octombrie 1942.

Donații pentru palatul invalizilor, din partea Casei Corpului Didactic

Casa Corpului Didactic pentru a înlesni membrilor ei să poată contribui la marea operă a clădirii Palatului Invalizilor, a acordat credite lunare suplimentare, plătibile în rate mici.

Sumele vor fi depuse la Eforia Ostășească în numele donatorilor.

Daruri pentru soldații de pe front

Intre 15 și 20 Noembrie se va deschide în palatul Leonida din Capitală bazarul organizat de Crucea Roșie „Coletul Soldatului". Bazarul are de scop adunarea de fonduri necesare ajutorării eroilor noștri care luptă pentru Neam și credință.

Din fondurile ce se vor aduna se vor trimite soldaților noștri pe front, alimente, rufărie, flanele, ciorapi, etc.

Decorarea d-lui general Trestioreanu

D-lui general de brigadă Trestioreanu T. Constantin, i s'a conferit Ordinul „Steaua României" cu spade în gradul de comandor cu panglică de Virtute militară, pentru fapte de arme săvârșite în războiul contra Rusiei Sovietice.

Salariul meseriașilor mobilizați

Meseriașii și lucrătorii ceferiști mobilizați au dreptul pe tot timpul mobilizării, pentru zilele lucrătoare, cu salariul întreg.

Deasemenea pentru cei salariați cu ora salariul se va calcula după aceleași norme.

Savant finlandez ne vizitează țara

D. profesor Rolf Nevanlinna, rectorul Universității din Helsinki, este de câtva timp oaspetele țării noastre, cu care prilej i s'a acordat, într'un cadru solemn, și pentru înaltele sale merite științifice, titlul de doctor „honoris causa".

Deschiderea școlilor de pilotaj civile

Intre datele de 15 Noembrie și 1 Decembrie se vor deschide cursurile teoretice la școalele civile de pilotaj.

Candidații vor avea minimum 4 clase secundare sau echivalente și vârsta între 17 și 23 de ani. In acest an vor funcționa școalele din următoarele localități: București, Galați, Craiova și Brașov.

EXTERNE

România este printre cele dintâi țări care și-au însușit principiile Europei noui

Astfel scrie ziarul italian „Gardista" despre țara noastră într'un articol iscălit de cunoscutul gazetar italian Iosef Petro, care ne-a vizitat de curând.

După ce arată importanta contribuție românească la războiul contra bolșevismului, faptele eroice ale armatei și sacrificiile consimțite din toată inima de populația românească, gazetarul italian spune între altele:

Prin jertfele sale, România și-a asigurat de pe acum un loc trainic între popoarele Europei și o poziție de seamă. România și-a dat seama că jertfele aduse nu vor putea fi uitate și că odată ele vor trebui să fie răsplătite de Europa întreagă.

Mareșalul Antonescu a unit întregul popor român în jurul său și a început reconstituirea țării bazat pe încrederea întregului popor. Nimic nu a putut opri evoluția și realiză il programului Mareșalului Antonescu.

Vizita d-lui general Potopeanu la Sofia

De câtăva vreme d. general Potopeanu este oaspetele țării vecine. Cu această ocazie d-sa va ține un ciclu de conferințe în limba germană în care va expune pe larg sforțarea militară a României în actualul războI.

Englezii și americanii din Franța neocupată au fost internați

In urma unui ordin al guvernului francez, cetățenii englezi și americani, care au fost liberi în zona neocupată, au fost internați. Colonia nord americană din Vichy, împreună cu ambasadorul american, au plecat spre Pau.

Vitejia trupelor române subliniată de întreaga presă europeană

In afară de comunicatele oficiale, vitejia trupelor române este subliniată de întreaga presă germană și europeană. Posturile de radio deasemeni au avut cuvinte elogioase la adresa armatei române.

Sovietele nu mai pot fi aprovizionate de anglo-americani prin Oceanul Inghețat de Nord

Dela începutul lui Septembrie, de când un întreg convoi de vase anglo-american, a fost în întregime scufundat pe când se îndrepta spre Murmansk, nici un vas anglo-american n'a mai încercat să ducă materiale sovietelor prin Oceanul Inghețat de nord.

O singură dată cargobotul „William Clark" a încercat să se aventureze către Murmansk, dar a căzut pradă submarinelor germane. Ruta Oc. de nord este pustie, iar portul Murmansk, aproape părăsit.

Stafford Cripps visează...

La așa numita Reuniune Internațională a Tineretului, la Londra, a vorbit și Stafford Cripps, printre altele despre felul cum va fi tratată Germania după terminarea războiului și anume că Germania va fi fărâmițată în mai multe state mici, iar industria ei grea din regiunea Ruhrului să fie înglobată într'un fel de societate publică internațională.

SITUAȚIA PE TOATE FRONTURILE

VIOLENTE ATACURI SOVIETICE IN REGIUNEA CAUCAZULUI ZDROBITE DE TRUPELE ROMÂNE

In regiunea Caucazului trupele rusești încearcă de câteva zile atacuri disperate pentru îmbunătățirea pozițiilor lor. Trupele române răspund cu promptitudine, respingând toate încercările inamice.

In regiunea Stalingradului contraatacurile inamice au fost respinse de trupele germane ajutate de forțele aeriene. In interiorul Stalingradului au fost ocupate noui blocuri, reducând la minimum puterea de rezistență bolșevică.

Atacuri locale rusești au fost date și în celelalte sectoare, dar toate s'au soldat cu eșecuri, categorice pentru inamic.

Această scădere a puterii rusești se explică atât prin pierderile enorme în material uman, cât și prin pierderile imense teritoriale, bogate în materii prime.

FORȚELE NAVALE ALE AXEI AU OBȚINUT SUCCESE IMPORTANTE PE COASTA AFRICEI DE NORD

Debarcarea nord-americanilor pe coasta Africei de Nord Franceză nu se face în condițiuni ușoare. Forțele aeriene precum și marina italiană și germană în lupta dusă împotriva convoaielor inamice de pe coasta Africei de Nord au obținut succese sdrobitoare. Au fost distruse sau avariate în total 89 de vase dintre cari 14 vase de comerț și mari vase de transport cu un total de 102.000 tone scufundate. Un mare vas cisternă de circa 10.000 tone a fost torpilat și scufundat, 7 vase de comerț cu un total de 71.000 tone au fost atât de grav avariate încât se poate conta în mod sigur pe pierderea lor.

Astfel au fost nimicite în total 183.000 tone cuprinzând vase inamice de comerț și transport.

In afară de acestea 35 de vase de comerț și de transport, cu un total de 234.000 tone au fost avariate atât de grav încât se poate conta pe scoaterea lor din folosință.

Au mai fost avariate: un vas de linie, 3 vase port-avion, dintre cari unul atât de grav încât poate fi considerat pentru mult timp scos din uz, apoi 3 crucișetoare scufundate, 14 crucișătoare și mari distrugătoare avariate, 4 distrugătoare, — vase de pază scufundate și 7 distrugătoare — vase de pază avariate.

Pierderile simțitoare suferite de anglo-saxoni își vor arăta mai târziu efectul. Forțele debarcate în Africa de Nord franceză având nevoie de înzestrare și alimentare, vor avea de suferit enorm în lipsa vaselor de transport, și de altfel foarte scăzute la număr prin scufundările anterioare.

SITUAȚIA IN FRANȚA SE LĂMUREȘTE

Trupele germano-italiene au terminat ocuparea coastelor de sud ale Franței. Trecerea acestor trupe prin Franța neocupată s'a făcut fără nici un incident — chiar mai repede decât se prevăzuse.

In acelaș timp trupele franceze au ocupat zona fortificată din Toulon. Echipagiile escadrei franceze aflată în portul Toulon au primit ordin să rămână în port.

La o reuniune convocată de comandantul escadrei amiralul Delaborde toți amiralii și ofițerii depe vasele din rada portului Toulon au reînoit jurământul de credință față de Mareșalul Pétain.

Situația generalilor francezi începe deasemenea să se lămurească. Amiralul Darlan trecut în tabăra americană, este totuși suspendat de aceștia. Generalul Giraud este declarat de trădător din partea Mareșalului Pétain. Amiralul Godefroi refuzând să aprobe preluarea escadrei franceze din Alexandria de către flota engleză, a fost arestat de englezi. Generalul Nogues, despre care s'a afirmat că a pactizat cu Darlan, a adresat un apel către legionarii marocani, cerându-le să reziste.

Tipografia Societatea Națională de Editură și Arte Grafice „DACIA TRAIANA", București Str. Sărindar, 5-7-9 (tel. 3.84.30), înmatr. sub Nr. 158 ... la Reg. Oficiului Comerțului București.
Tipărită la 17.XI.1942